

KOMMUNISTISK POLITIK

Santiago de Chile 11. september 1973. Student mod militær.

Et væbnet folk kan aldrig kues

Nr. 18

7. årg.

2003

**13. september -
26. september**

Støttepris 12 kr.

TEMA: FOGHS TID - SNART FORTID

Forbrydere i front s. 2 ● Foghs tid nærmer sig fortid s. 3 ●
Landsdækkende gymnasieprotest s. 4 ● Faglige unge raser mod finansloven s. 5 ●
Nedskæringsbudget København s. 6 ● Budgetprotest Randers s. 7 ●
Fjern portostøtte - fjern jobs s. 8 ● 29. august: Klar besked s. 10 ●
Svenske stemmer mod EU & ØMU s. 12 ● Barsebäck: Den værst tænkelige s. 14 ●
Krigen mod terror er humbug s. 17 ● Den amerikanske middelklasses kollaps s. 20 ●
Debat s. 22 ● Liberal ensretning s. 24

Forbrydere i front

KOMMUNISTISK POLITIK

Augusto Pinochet er stadig ikke blevet straffet for sine forbrydelser mod det chilenske folk og mod menneskeheden. Hans bagmænd i USA – som fhv. udenrigsminister Henry Kissinger – Krigsforbryder med stort K – er stadig æresdoktor ved adskillige universiteter. Ikke én amerikansk politisk eller militær leder er blevet anklaget for atombomberne over Japan, massakrerne i Korea og Vietnam, eller disse års massedrab på militære og civile i ulovlige krige ...

Politisk forbrydelse betaler sig, hvis forbryderne er magtfulde nok, og de folkelige modstandskræfter ikke stærke nok.

30-års-dagen for det fascistiske kup i Chile er blevet mindet verden over den 11. september. Generalernes skyld og den amerikanske regerings skyld er for længst blevet fastslåede kendsgerninger. Men hvad var forbrydelsen i Chile?

Det var selvfølgelig, at en folkevalgt regering blev væltet af et amerikansk-støttet generalskup og afløst af et brutalt militærdiktatur. Det var at titusinder blev slået ihjel. At mere end 600.000 blev fængslet eller sat i kz-lejre. At utallige forsvandt sporløst. At mere end 1 million mennesker blev drevet i landflygtighed.

Det var også en forbrydelse – om ikke så iøjenfaldende, så ikke mindre katastrofal for millioner af mennesker - at generalernes Chile blev *nyliberalismens første laboratorium*. Med brutal magtudfoldelse blev alle demokratiske strukturer undertrykt og en massiv samfundsmæssig omstrukturering fandt sted efter Milton Friedmans, Friedrich von Hayek og de superkapitalistiske nobelprisøkonomers ideer: markedskræfterne fik frit løb. Det chilenske eksperiment blev en 'model' for hele Latinamerika – og elementer fra modellen som deregulering, fleksibilisering, minimalstat og det fri markeds dominans er nu universelle.

Den chilenske model blev forbilledet for IMF's og Verdensbankens 'strukturtilpasningsprogrammer' og er det grundlag, som Verdenshandelsorganisationen WTO under en ring af fornyede folkelige protester er ved at videreudvikle under sit møde i Cancun, Mexico.

Den nyliberale økonomiske model blev påtvunget folkene i blod. Den 11. september 2001 med angrebene på New York og Pentagon er en direkte forlængelse heraf. Her er skyldsspørgsmål fortsat usikre: Hvem stod egentlig bag?

Tony Blair og Mogens Lykketoft erklærede sig overbevist af det amerikanske bevismateriale – nok til at tilslutte sig den i forvejen planlagte krig i Afghanistan, angiveligt mod Osama bin Laden og Al Qaeda. Efter 'beviserne' mod Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben, der skulle begrunde den næste krig, har mange en nagende tvivl med tilbagevirkende kraft. En seriøs offentlig undersøgelse af 11.09 savnes ...

Knusende sikkert er derimod, at 11/9 2001 kom mere end belejligt for at realisere de amerikanske neokonservatives planer om skabelsen af det 21. århundredes globale imperium. Uden en sådan gigantkatastrofe kunne krigspræsidenten Bush i alliance med slagteren Sharon og juniorpartner Blair ikke have iværksat deres 'krig mod terror', som verden og verdens folk har lidt under lige siden. Den 11.9. 2001 havde samme betydning som nazisternes Rigsdagsbrand – uden at det dermed er sagt, at det var den amerikanske regering selv, som stod bag. Men der er rigeligt belæg for at hævde, at der ikke blev grebet ind mod angrebet af de instanser, som kunne have hindret det.

Den økonomiske side af 11. september 2001 er ikke mindre forbryderisk end efter Chiles 11. september: det er nyliberalisering og imperialistisk globalisering påtvunget med militærmagt. Den 'chilenske' model som eksportvare i en sky af klyngebomber og depleteret uran. Den internationale accept af den stærkeres ret til at røve andre landes og deres folks ressourcer med våben i hånd.

Afghanistankrigen har kostet titusinder af menneskeliv. Irak-krigen er opgjort til mindst 40.000 – soldater og civile. Den betegnes af den amerikanske krigshøvding som '*en af historiens mest humane!*'

Og de er kun pantet på klodens milliardmassers lidelser under de ustraffede Krigsforbryderes lovløse globale regimenter.

Kald det superkapitalisme. Kald det imperialism. Det er født i blod, det næres af menneskeblod – og det kan kun stoppes af folkenes voldelige oprør – af revolution, under revolutionære kommunistiske partiers ledelse. Det er historiens lære, igen og igen. Også Chile '73.

Redaktionen den 9. september 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag 15.30 -
17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 19. september 2003

Foghs tid nærmer sig fortid

Regeringen Fogh har siddet på taburetterne i snart to år. Og flertallet er ved at have regnet den ud. Sjældent har en regering gjort sig så forhadet i så store kredse på så kort tid. Den åleglatte statsminister - trimmet af professionelle mediefolk, afskærmet af spindoktorer - har forkyndt en pragmatisk gennemført nyliberal revolution, som skal ændre det danske samfund til en superkapitalistisk mønsterstat, med Fogh som juniorpartner Blairs juniorpartner på internationalt plan.

Foghs problem er, at det vil danskerne ikke være med til - og flertallet af danskernes problem er, hvordan vi skaffer os af med ham og hans uduelige, løgnagtige og korrupte slæng.

For nogle af os er der et tillægsproblem: Hvordan kommer vi af med Fogh uden at hans politik bliver videreført, i en lettere modificeret form, af en SR-regering under Mogens Lykketoft - som Nyrup i sin tid videreførte Schlüters politik?

Meningsmålingerne viser at VK-regeringen og Pia Kjærsgårds loyale støttetropper har mistet støtten fra flertallet af danskerne

Svaret på det første spørgsmål: Hvordan vi slipper af med Fogh og Co. - er *massemobilisering*. Udviklingen af en folkelig enhed mod krig, krise og reaktion, omfattende alle de kræfter og lag, som direkte er sat under angreb af Fogh-regeringens dybt reaktionære politik til gavn for A.P. Møller og monopolerne i indland og udland - og ellers ingen andre.

Det er de fleste. Det er arbejderne. Det er de arbejdsløse og alle på overførselsindkomster. Det er ungdommens store flertal. Det store flertal af kvinder. Det er børnehavebørn, skoleelever, gymnasiaster. Det er indvandrere af alle generationer.

I disse uge vokser protesterne landet over mod de kommunale og amtslige nedskæringsbudgetter, som Foghs regering står bag og har gennemtruffet. De gymnasieelever, som protesterer landet over, ved, at det ikke bare er

kommunalpolitikere (som er slemme nok i sig selv), skytset skal rettes imod. Bag dem står regeringens politik. Bag den står EU's nyliberale projekt og den amerikanske imperialismes krigspolitik.

Der er en klar sammenhæng mellem krigen mod terror, EU's forfatning og projekt 'Europas Forenede Stater' - og lukningen af skoler, lokale hospitaler, de voldsomme takststigninger på den kollektive transport, bolignøden og klapjagten på de arbejdsløse. Krigen mod Christiania er en side af krigen mod Irak. Og omvendt.

Fogh-regeringen fører en politik til gavn for de få, til gavn for de rige - imod flertallets interesser. Så simpelt er det - og det er den enkle sandhed, som spindoktorerne og de villige medier får sværere og sværere ved at tilsløre.

Svaret på det andet spørgsmål: Hvordan undgår vi at socialdemokraterne og de radikale fører lettere tilsløret Fogh-politik er *massemobilisering*. Det er udviklingen af et sammenhængende folkeligt program for en anden fremtid for nationen og dens beboere end den, som partnerskabet med USA og opløsningen af nationen i Den europæiske Unions nyliberale projekt tilbyder. Det er arbejderklassens selvstændige klasseprogram, svaret på den

åbenbare klassekrig, som Fogh og Co. (der fabler om klassekampens død) har ført fra dag 1.

Socialdemokraterne hader massemobilisering. For så ved man aldrig hvad der sker. Og i modsætning til tidligere kan partiet ikke selvstændigt mobilisere brede masser. Derfor lægger man alle æg i drømmen om sejr det kommende folketingsvalg - og fortæller folk, at de indtil da skal forholde sig i ro. Mens Danmark er blevet et aktivt krigsforbryderland, arbejdsløsheden vokser til rekordniveau, og de fattige bliver mishandlet i dagslys, forkynder socialdemokraterne i Metaltoppen og SiD-toppen, at arbejderklassen ikke længere skal bruge deres vigtigste våben: massestrejken, storstrejken, den politiske strejke.

Udover at Fogh-regeringen fører krig udadtil og indadtil til gavn for de rige - og udover at de sociale problemer vokser overalt og med rekord fart, fra massearbejdsløshed til synlig rasering af den offentlige sektor, fra bolignød til håbløshed - har den en ministerliste, som ville ødelægge en hvilken som helst forening:

Statsministeren lyver om, hvorfor Danmark er i krig. Finansministeren lyver om, hvor han bor, og hvad han foretog sig i Farum sammen med Peter Brixtofte.

Beskæftigelsesministeren beskæftiger sig med at øge arbejdsløsheden og jage de arbejdsløse.

Kulturministeren har placeret adskillige sprængladninger under kulturen. Hans største aktive indsats har været at støtte 'Nordens største golfturnering' - i enhver henseende en gigantfiasko.

Krigsministeren lyver om, hvornår danske soldater er i ildkamp. Udenrigsministeren lyver, fordi han ikke kan lade være.

Og så er der Tove Fergo!

Begravelseskløkkerne er begyndt at klemte.

Elevstrejke:**Landsdækkende gymnasieprotest**

Den 10. september protesterede gymnasieelever over hele landet under parolen 'For en GOD og GRATIS uddannelse!' mod amtslige og kommunale besparelser, som rammer uddannelserne hårdt.

Besparelserne er en direkte konsekvens af regeringens krig mod velfærden, og derfor rettede aktionsdagen sig både mod regeringens politik og de konkrete kommunalt og amtsligt gennemførte besparelser.

Størstedelen af de danske gymnasier deltog i protesterne. Lokale happenings og protester omgærdede aktionsdagen.

Uroen har længe ulmet på uddannelsesstederne. Nu er sløret blevet løftet for de kommunale budgetter, og der rammes gymnasierne hårdt. I regeringens finanslovsforslag er der også en række andre ungdomsfjendske tiltag – ikke mindst et forsøg på at beskære SU'en.

I Nordjyllands Amt stod man over for voldsomme besparelser – og gymnasieeleverne besluttede sig til at gå i aktion og opfordrede elever landet over til at gøre 10. september til aktionsdag. Stormøder i Århus og København tilsluttede sig opfordringen, og efter henvendelser fra elever i hele landet, gik Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS) ind med en opfordring til strejke og landsdækkende aktionsdag onsdag d. 10. september 2003 mod de massive nedskæringer på gymnasierne.

Målet med aktionen, erklærede

DGS, var 'at kæmpe imod de amtslige besparelser og sætte fokus på Folketingets ansvar for gymnasieuddannelsen'.

Næsten alle amter sparer på gymnasierne

- *Besparelser på gymnasierne er desværre ingen ny tendens, siger formand for gymnasieeleverne Nanna Westerby. - De sidste par år har gymnasieelever oplevet store forringelser af deres uddannelse: Stigende klassekvotienter og øget brugerbetaling er hverdag mange steder i landet! Det er helt forståeligt, at man bliver frustreret over denne situation. Nedskæringerne rammer jo der, hvor vi som elever kan mærke dem tydeligst: i klasselokalene på de danske gymnasier.*

Ifølge en rundspørge fra DGS og Gymnasieskolernes Lærerforening er der besparelser på gymnasierne i stort set alle amters budgetforslag; nogle steder er der foreslået besparelser på helt op til 19 mio. kr. Især brugerbetaling i form af kopifgift og højere klassekvotienter er konsekvenserne af de mange spareforslag i de amtslige budgetter.

Gymnasieeleverne frygter, at netop sådanne forslag rammer socialt skævt og vil være med til at styrke den sociale arv i gymnasiet.

- *Brugerbetaling og højere klassekvotienter rammer dem, der i forvejen har det hårdt i gymnasiet, og alle undersøgelser viser, at det er elever fra ikke-akademiske hjem og økonomisk dårligt stillede hjem. I en situation, hvor den sociale arv stadig spiller en stor rolle i gymnasiet, er sådanne*

besparelser uacceptable, siger Nanna Westerby.

Forslag om højere klassekvotienter og brugerbetaling i form af kopifgift er de sidste par år blevet mere almindelige. Klassekvotienten har været stigende, siden et loft på klassestørrelsen blev fjernet i lærernes overenskomst i 1999. Det samme gælder for brugerbetalingen i gymnasiet. DGS påpeger, at flere elever i klasselokaler bygget til 24 og brugerbetaling, som tvinger elever ud i erhvervsarbejde, vil være til skade for fagligheden i gymnasiet.

Investering i uddannelse skal være en realitet

- *Gymnasieeleverne har længe hørt på fine ord og visioner fra politikere. Nu er det på høje tid, at regering og Folketing viser, at investering i uddannelse er en realitet frem for et tomt slogan i valgtid, siger Nanna Westerby og fortsætter: - Hvis regeringen ønsker en høj faglighed, virker det helt absurd, at man lukker øjnene for forringelsen af den gymnasiale uddannelse.*

- *De amtslige besparelser er til skade for en høj faglighed: dårligt arbejdsmiljø, for mange elever om for få lærere og mindre forberedelsestid for lærerne vil naturligt have katastrofale konsekvenser for den nationale standard.*

DGS fremhæver, at de forringelser, som netop nu finder sted i amterne, ikke er et resultat af amters sparelyst, men i høj grad et resultat af de økonomiske retningslinjer der dikteres fra Christiansborg. Dårlige amtsaftaler og skattestop gør det umuligt for amterne at imødekomme de større elevtal og de stigende udgifter og tvinger dem til at skære ned.

- *Alle undersøgelser viser, at elevtalet i gymnasiet er stadigt stigende. Det er nu, man skal sætte ind, hvis man vil sikre en ordentlig standard i gymnasiet, siger Nanna Westerby:*

- *Vores krav er, at der indføres et loft på klassekvotienten, at brugerbetalingen stoppes, og at investeringer i uddannelse bliver en realitet frem for et tomt slogan for politikerne.*

Konkret protesteres mod

- Flere end 28 elever i klasserne.
- Mere brugerbetaling, typisk 500 kr. pr. elev.
- Færre eller ingen studierejser.
- Mindre tid til sociale og ekstra-faglige aktiviteter.
- Dårligere rengøring og færre vikartimer.
- Mere egenbetaling på transport

Faglige unge raser mod finansloven

Regeringens finanslovsforslag blev ikke vel modtaget, da det var til debat blandt faglige unge, der onsdag den 27. august var samlet fra alle egne af Danmark. Arbejdsløsheden stiger, SU'en skæres, og velfærden udhules. Det var alle emner, der fik de unge faglige op af stolene.

- Nu må det være nok! Vi vil ikke finde os i, at regeringen kører et borgerligt korstog mod velfærden i kampen for en minimalstat, siger Michael Vinther fra SiD Ungdom.

Regeringen har lavet en it-pulje på 75 mio. kr. til folkeskolerne blot for at sløjfe den eksisterende på 104 mio. kr.

- Jeg anede ikke, at man kunne være så manipulerende og vildlede befolkningen på den måde. De har jo sparet 29 mio., og så kalder de det et tilskud, siger Lars Olsen fra Træ-Industri-Byg (TIB Ungdom).

SU'en har regeringen heller ikke overset i deres spareiver. Ifølge regeringen har studerende ikke ret til samme stigning som resten af arbejdsstyrken.

- Ved at regulere SU'en lavere forringer man studerendes købekraft og sparer penge den vej. Samtidig vil man beskære produktionsskolerne og gøre den offentlige transport dyrere, siger

Fra TiB's sommertræf på Sletten

Peter Røntved fra LO Ungdom.

- Det er urimeligt, at når resten af samfundet får et økonomisk løft, at man så lader en af de økonomisk svageste grupper i samfundet forblive på bunden. Det vil resultere i, at endnu flere lærlinge vil tage sort arbejde, og de studerende vil blive tvunget til at koncentrere sig mere om at få brød på bordet end deres uddannelse, siger Michael Vinther fra SiD Ungdom.

En af de største trusler mod vores samfund er den stigende arbejdsløshed, som regeringen ikke har nogen løsning på, andet end håb på hjælp fra et økonomisk opsving.

- Regeringen er nødt til at handle. De kan ikke bare sidde tilbage, mens 50 mennesker om dagen mister deres arbejde. Vi forlanger, at regeringen

handler. De ser ligegyldigt til, mens arbejdsløsheden stiger, og velfærden smuldrer. Danmark har fortjent bedre, siger Peter Faber fra Metal Ungdom.

Men endnu værre er det, at regeringen ikke holder deres egne løfter. Hjælp til de seksuelt misbrugte, hjælp til at bekæmpe den negative sociale arv, hjælp til, at danskere kan få en sundere livsstil og dermed bekæmpelse af fedmeepidemien. Alt sammen gode løfter; de er bare ikke nævnt i finanslovsudspillet for 2004.

- Hvis man vil gøre noget ved problemerne, er det ikke nok med ord. Det kræver handling samt midler til at gøre en forskel, og regeringen giver ingen af delene, siger Peter Rasmussen fra Dansk El-Forbund Ungdom.

Der blev efter mødet planlagt lokale aktioner, som løbende vil ramme landet de næste måneder.

For mere information:

Michael Vinther, SiD Ungdom 26 80 43 56

Lars Olsen, TIB Ungdom: 40 76 19 15

Peter Rasmussen, El-forbundet Ungdom:

20 24 16 83

Peter Røntved, LO Ungdom: 23 38 42 18

Peter Faber, Metal Ungdom: 24 65 01 57

Produktionsskolerne udraderes

Blandt ofrene for højreregeringens finanslov 2004 er de 1.700 i forvejen svagt stillede unge, som går på produktionsskolerne som middel til at hjælpe dem i gang med en egentlig uddannelse. De mister skoleydelsen, en besparelse 70 millioner kroner, hvilket vil tømme produktionsskolerne for elever.

At det fremsatte finanslovsforslag fra regeringen sædvanen tro er dybt asocial og rammer de svagest stillede i samfundet hårdest, burde vel ikke komme bag på nogen. Blandt ofrene er en gruppe af de i forvejen svagest stillede unge, der modtager skoleydelse, mens de går på produktionsskole. Der er tale om unge,

der ikke passer ind i det normale system, og som på produktionsskolerne får chancen for at få en praktisk uddannelse.

Regeringens begrundelse for frontalangrebet på de 1.700 unge, der går på produktionsskolerne, er, at det ikke må kunne betale sig at modtage økonomisk støtte, mens de er i gang med deres uddannelse. De modtager i dag 1.230 kr. om ugen, der barberes ned til 725 kr. om ugen for elever over 18 år:

- Så vi er sikre på, at det ikke er på grund af ydelsen, at de vælger produktionsskolerne, begrunder Ulla Tørnæs, undervisningsministeren.

At de unge på produktionsskolerne ikke er rustet til at klare det ordinære uddannelsessystem og blot vil ryge tilbage på kontanthjælp og dermed i ren udsigtsløs kommunal tvangsaktivering, uden nogen reelle fremtidsmuligheder, hvis skoleydelsen, de unges forsørgelsesgrundlag, mens de er i gang med uddannelsen, fjernes (eller, som det officielt lyder, "harmoniseres" med andre ydelser), bekymrer ikke regeringen. De er og skal forblive med at være tabere.

1.700 af de svagest stillede unges muligheder for at stable en fremtid på benene sparkes væk.

København:

Pleje og omsorg kontra havnefront og hovedbibliotek

Budgetterne for kommunernes finanslov for næste år er ved at falde på plads. De afspejler tydeligt, hvordan staten vred armen om på kommunerne i forårets forhandlinger: Der bliver skåret ind til benet. Børnepasningen, folkeskolerne, ældreplejen, hospitalerne osv. står for skud.

Kommunernes Landsforening har forhandlet og accepteret statens pålæg om nedskæringer i ansvarlighedens navn. Ansvarligheden pålægger to ud af tre kommuner besparelser, der rammer borgerne fra vugge til grav. Og det er Underdanmark, som kommer til at betale.

København er ingen undtagelse.

Foringelser og øget brugerbetaling

Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen (S) praler af at kunne nedsætte skatteprocenten med 0,1 pct. samt med bevarelsen af bogbussen. Skattnedsættelsen er en kontant manipulation, da borgerne betaler i form af øget brugerbetaling. Eksempelvis skal børnefamilierne betale yderligere for at få passet børnene i vuggestue og børnehaverne. Taksternes nuværende niveau har allerede tvunget mange børnefamilier ud af kommunen.

Ifølge formanden for BUPL, Bente Sorgenfrey, kommer besparelserne ikke til at gå stille af sig:

- Institutionerne skal jo ikke bare være pasningsfabrikker. Så jeg kan sagtens forestille mig, at vi får et hav af arbejdsnedlæggelser, når budgetterne falder på plads i kommunerne, udtaler BUPL's formand til LO's Nyhedsbrev A4.

Den hårdeste besparelse falder på sygehusvæsenet, hvor der skal spares en kvart milliard kroner. Overborgmesteren har sammen med forligspartier fundet en snedig formel frem, der skal dæmme op for modstanden. Besparelsen er endnu ikke omsat til realiteter. Det angives ikke, hvor og hvilke hospi-

Folkeoptøget for Christiania 30. august: Protesterne er begyndt

taler der skal lukke skadesstuer, fødegange osv. Det står hen i det uvisse.

- Det får ikke de drastiske konsekvenser for Hovedstadens Sygehusfællesskab, udtaler overborgmesteren arrogant efter forliget, samtidig med at han bliver svar skyldig på, hvor besparelserne skal findes.

Med en ny havnefront, et operahus, Øresundsbro, Metrobyggeri osv. fortsætter han sine ambitioner om prestigebyggeri. I budgettet er der blevet råd til 2,3 mio. kr. til en arkitektkonkurrence om et nyt Hovedbibliotek.

Prishop på kollektiv trafik

Som om det ikke skulle være nok, så kommer københavnernes til at opleve et prishop på de kollektive transportmidler, der siger spar to.

Allerede sidste år aftalte Dansk Folkeparti og regeringen, at de ville fjerne et statsligt tilskud til bus- og togpriser fra og med 1. januar 2004. Det har de tænkt sig at konfirmere med den nye finanslov.

Resultatet er, at billet- og kortpriser stiger med mindst 10-12 % landet over. I København stiger priserne endnu mere som en sen konsekvens af udliciteringen af HT.

Folk flygter fra den kollektive trafik til privatbiler, hvis de har mulighed for det. Af samtlige landets familier (hus-

stande) har 45 % ikke bil. I Københavns kommune er det næsten tre fjerdedel af familierne (73 %), der ikke har bil.

Hovedstadens Udviklingsråd (HUR) har sat priserne så voldsomt op, at det bedre kan betale sig at købe en bil, hvilket SiD har påvist. Det er bare ikke alle, der har råd til at købe bil.

De er tvunget til at fortsætte med at bruge kollektiv trafik.

Københavnerne siger Nej tak til budgetaftalen

Jens Kramer Mikkelsen bekymrer sig tydeligvis ikke om københavnernes ve og vel, men han roses blandt ligesindede for at have begået en politisk genistreg. Partiet Venstre er holdt uden for forliget, mens de konservative er "med i varmen". Udover at sikre sin egen overborgmestertaburet, så kan det også have visse landspolitiske konsekvenser ved næste folketingsvalg.

Borgerne i København er et hårdt prøvet folkefærd. Det er ikke første gang, at de er udsat for et sandt bombardement af nedskæringer og takstforhøjelser. Den socialdemokratiske højborg har i årtier skåret i arbejderklassens levevilkår. De høster, som de sår.

For to uger siden viste titusindvis af mennesker deres solidaritet med Christianias bevarelse, men det var mere end det. Deltagerne gav klart udtryk for deres harme vendt mod Danmarks krigseventyr uden for landets grænser og mod Fogh-regeringens amokløb. Det var så sandelig et udtryk for en samlet protest mod en regering, der vælter byrderne ned over befolkningen i sin helhed. Københavnerne kræver væresteder og fristeder. Fri for Barsebäckværket og dets trussel mod millioner af mennesker.

Københavnerne kræver boliger, pleje og omsorg af børn, ældre og ældst. Det står ikke at læse i budgetaftalen.

Utilfredsheden vil blive synliggjort.

14 dages demonstrationer i Randers

Rådhusstorvet fyldt med vrede demonstranter og bannere med slagord mod nedskæringer: Børn, forældre, lærere, pædagoger og pensionister, fællesmøder og høringer. Randers Amtsavis fyldt med læserbreve, der tager afstand fra besparelserne.

under inden for de 14 dage.

På et byrådsmøde mødte elever talstærkt op og krævede besparelserne fjernet. Ophidsede scener fulgte, da rådhusbetjentene blev bedt om at fjerne de unge. I et af tilfældene blev en pige skubbet voldsomt ud af rådhuset og slæbt hen ad brostenene af en af betjentene. Elever og forældre på en enkelt skole har samlet 10.000 underskrifter mod skolelukninger på de 14 dage. Det vil sige, at omkring 16 % af kommunens samlede befolkning har skrevet

I Randers er der nemlig lagt op til besparelser på 50 mio. kr. i år, og alle besparelserne vil ramme de vigtige sociale områder, skolerne, børnehaverne og vuggestuerne og ældreområdet. Nedskæringspolitikkerne har forsøgt at spille de forskellige områder og skoler ud mod hinanden. Men tillidsfolkene og forældrebestyrelserne på de 12 skoler har nu mødtes for at lægge fælles planer og udtalelser mod besparelserne.

Borgmester Michael Aastrup Jensen,

Danmarks yngste borgmester, er ligefrem gået helt i barndom og har truet en bestyrelsesformand på en af de lukningstruede skoler med en retssag for injurierende udtalelser mod ham. Borgmesteren har nemlig hørt rygter om, at formanden har udspremt mindre pæne rygter om ham rundt om i byen. Hvor lavt mon en borgmester kan synke?

På et ekstraordinært lukket byrådsmøde mandag den 1. september besluttede byrådet med et snævert flertal, at besparelserne skal gennemføres som planlagt. Imidlertid er der 8 ugers høringstid, hvorefter indsigelser kan tages i betragtning. De 8 uger vil sikkert blive brugt til at fortsætte kampen og styrke samlingen af alle, der er berørt af nedskæringerne.

APK-Østjylland:

Fjern socialhjælpen til de rige

Fælles kamp er nødvendig for at få besparelserne af bordet. Og en udvidelse af protesterne er nødvendig.

Fællesmøderne mellem dels formændene for skolebestyrelserne og dels lærernes tillidsfolk på de 12 skoler og de fælles udtalelser er positive skridt for samling.

Nu må alle berørte inddrages i protesterne og demonstrationerne.

Fælles aktionsledelse

En fælles aktionsledelse må være det naturligste næste skridt. En aktionsledelse sammensat af forældre på skolerne og på dagsinstitutionerne, af brugere af ældrecentre og af lærere og pædagoger samt af skolebørnene vil være en væsentlig styrkelse af kampen for at få besparelserne af bordet.

Kun at kæmpe for sin egen skole eller børnehave dur ikke. Derfor er det vigtigt at der bliver opbygget en solidaritet mellem de forskellige berørte områder.

Også fagforeningerne og de faglige tillidsfolk må overtales til at støtte protesterne.

Besparelserne er foreslået af Venstre og Randers-Listen. Men også social-

demokraterne accepterer endnu engang drastiske hug i den almindelige Randersborgers velfærd.

LO Randers har tilsyneladende heller ikke tænkt sig at gå aktivt ind i kampen for Randers' befolknings velfærd. At kræve skatten sat op og en langsigtet plan for besparelserne i Randers er som at tisse i bukserne i streng frost en blæsende vinternat.

Lad de rige betale

Hvorfor skal der egentlig spares? Har vi da ikke betalt stadig større skatter og afgifter gennem en årrække? Og har vi da ikke arbejdet stadig mere og stadig hurtigere gennem en årrække? Og hvor bliver disse mange milliarder af?

Pengene bliver brugt til socialhjælp til de helt rige, til finansieringen af Danmarks krigsventyr i Irak og Afghanistan og til øget kontrol med befolkningen.

Nedskæringerne er en konsekvens af en bevidst politik fra skiftende regeringer for at læsse byrderne over på arbejderbefolkningen og hele den brede del af den almindelige danske befolkning. Samtidig jubler kuponklipperne og de ledelserne i de store firma-

er. Regeringerne har bevidst pålagt kommunerne stadig større udgifter. Og Venstreborgmesteren holder som bekendt hånden over de rige.

Samtidig har Danmark ved medlemskabet af EU forpligtet sig til at afmontere det, vi normalt betragter som velfærdsgoder.

Fjern socialhjælpen til de rige

Hvis byrådet mangler penge, må pengene tages ved erhvervslivet og de højtbetalte ledere i kommunens forvaltninger. Grundskatterne, det såkaldte dækningsbidrag, kan sættes væsentligt op, og der må kræves betaling for, at kommunen bygger veje og andet til fabrikkerne. Byens handlende må betale for brug af fortove og stræder som forlængede butikker og udskænkingssteder.

Fjern besparelserne helt

Tag pengene fra de rige

Bevar alle skolerne

Ingen besparelser og fyringer på børnehaver og vuggestuer

Fingrene væk fra ældrecentre

**Arbejderpartiet Kommunisterne
APK Østjylland**

Randers den 5. september 2003

Fjern portostøtte - fjern arbejdspladser

Fag- og tidsskriftpressen på vej til udlandet, hvor både produktion og portoudgifter vil være mindre.

VK-regeringen vil med den kommende finanslov fjerne portostøtten til tidskrifter, blade og magasiner, som sidste år udgjorde en værdi på 188 millioner kr. Fire ud af de største portostøttede blade har tilknytning til fagbevægelsen, hvoraf det største var SiD's medlemsblad Fagbladet med 7,2 millioner i støtte. Et medlemsblad på under 3.000 i oplag vil fra nytår typisk udløse en portostigning fra 2 til 11 kr. pr. eksemplar. Det har affødt en prompte reaktion i Dansk Fagpresse:

- I og med at der venter en kæmpe takststigning, begynder bladene at overveje andre muligheder. Det er klart, at kreativiteten i en sådan situation blomstrer, udtaler John Mouritzen, markedschef i Dansk Fagpresse.

Flere grafiske arbejdsgivere, hvis produktion er bundet op på blade og tidsskrifter, har allerede udtrykt planer om at flytte produktionen til udlandet. Det indebærer to umiddelbare fordele: Lønudgifterne reduceres, og portoen billiggøres ved flytning til lande udenfor EU. De grafiske arbejdsgivere anslår, at inddragelsen af portostøtten vil betyde en ekstraregning på omkring 500 millioner. Reglerne er samtidigt skruet sådan sammen, at det i dag ikke lovligt at fragte forsendelserne til

udlandet for at afsende dem til Danmark og dermed spare portoforskellen. Det tvinger arbejdsgiverne til at flytte produktionen.

Venstre er kold over for fakta om flytning af produktion og nedlæggelse af arbejdspladser:

- Det vil i givet fald være prisen på den fri konkurrence, udtaler Venstres trafikpolitiske ordfører Svend Heislerberg.

- Mange fagblade ville ikke tage skade af at blive rationaliseret. De er fyldt med fyld, og jeg mener, de med god grund kunne finde nogle besparelser, siger han og kalder protesterne for klynkeri.

Fagbladets redaktør, Palle Smed, mener, at Venstreordføreren er helt ude i skoven:

- Forslaget skaber ikke fri konkurrence. Tværtimod bliver uligheden mellem fagpressen og dagbladene større, da de beholder portostøtten, fastslår han over for Jyllands Posten.

-gri

Bodumsag til time out

Det har nu i snart et halvt år været kendt, at flere kommuner har misbrugt aktiverede til at udføre arbejde for Bodum, der blandt andet producerer kaffekander. Allerede inden sommerferien indbragte SiD otte kommuner i protest for de regionale arbejdsmarkedsråd af to årsager: Aktiverede i individuel jobtræning må ikke udføre arbejde, der ellers ville blive udført, og aktivering må ikke medføre konkurrenceforvridende produktion. SiD har påvist, at de otte kommuner udfører arbejdet 20 pct. billigere, end private leverandører kunne gøre det.

SiD har fået medhold fra arbejdsmarkedsrådene i Sønderjylland og Ribe Amt. Sagen er således klar, skulle man synes, men det mener et enigt arbejdsmarkedsråd i Vejle Amt ikke:

- Vi har valgt at udskyde afgørelsen, fordi vi ønsker flere oplysninger. Konkurrenceforvridning er et følsomt område,

de, og vi må være sikre på, at vi træffer den rigtige afgørelse, udtaler næstformand i arbejdsmarkedsudvalget, Svend Aage Hansen, der er udpeget af LO.

Vejle Amt repræsenterer de to kommuner, der har høstet de største profitter ud af misbruget. Aktiveringsfabrikkerne i Fredericia og Egtved kommuner har de senere haft en årlig omsætning på henholdsvis 800.000 og 1,3 millioner kr. – alene for Bodumfabrikken.

Det er vanskeligt at forstå, hvorfor forholdene i Vejle Amt adskiller sig fra Sønderjylland og Ribe, men i SiD er tålmodigheden næsten grænseløs:

- Jeg forstår godt, at arbejdsmarkedsrådet vil undersøge sagen om konkurrenceforvridning grundigt, udtaler uddannelsessekretær i SiD, Poul Hansen.

Udsættelsen af afgørelsen eller SiD's tålmodighed bliver ikke forklaret, men

den skal måske findes ved beskæftigelsesministerens, Claus Hjort Frederiksen (V), mellemkomst. Han har på baggrund af en forespørgsel fra Enhedslistens Line Barfod konstateret, at der er behov for vejledning om, hvilke krav der skal være opfyldt, for at et tilbud ikke er konkurrenceforvridende. Der hersker ikke tvivl om, at Bodum, kommuner og Venstreministeren gerne ser, at love og regler "vrides" til gensidig fordel på de aktiveredes bekostning, som tillige pålægges en løntrykkerrolle.

-gri

Lovbryderkommuner: Bistandsmodtagere trækkes ulovligt i kontanthjælp

Når det gælder om at plage og forfølge de svageste i samfundet, så er kommunerne oppe på benene. Bistandsmodtagere er underlagt en stadig strengere kontrol. Har de gæld til det offentlige, er kommunerne meget nidkære med at inddrive. Så nidkære, at de ser stort på loven, som kun i et begrænset omfang giver kommunerne lov til at trække i bistandshjælpen.

Det viser undersøgelser, som advokat Bjarne Overmark – byrådsmedlem for Beboerlisten i Randers – har foretaget. Han har eksempler på bistandsklienter, der er blevet trukket i deres hjælp selvom de reelt kun har mellem 2.700 og 3.000 kr. i rådighedsbeløb om måneden til at leve for, når faste udgifter som husleje mv. er trukket fra.

Folk, der har under de 3.770 kr., som er blevet sat som eksistensminimumsgrænse (en grænse, som bl.a. beskæftigelsesministeriet opererer med), er alligevel blevet trukket i bistandshjælp. Kun hvis bistandsmodtageren (f.eks. som følge af en meget lav husleje) har mere end 3.770 kr. som "rådighedsbeløb" til at leve for, må kommunerne trække i bistanden. Ellers må de (som hovedregel) ikke trække i bistandshjæl-

pen, fastslog Højesteret for fire år siden.

Randers Kommune undskylder sin klart ulovlige fremgangsmåde med, at man kun følger samme praksis som landets øvrige kommuner. Kommunens inkassochef Thomas Jensen bedyrer, at der i hvert eneste tilfælde har været tale om en "individuel" vurdering af, om de vedkommende har haft råd til at betale af på deres gæld, hvorfor der ikke skulle være tale om ulovligheder.

På nuværende tidspunkt bliver hele 580 bistandsmodtagere alene i Randers trukket i kontakthjælpen – men Randers er ikke nogen undtagelse. Det samme gælder landets øvrige andre byer såsom Århus, der har sænket "eksistensminimumsgrænsen" til 3.300 kr., og København, hvor hhv. 831 og 4.375 kontanthjælpsmodtagere trækkes i deres kontakthjælp.

Den kommunale praksis strider således klart mod Højesterets dom om, at kommunerne kun i undtagelsestilfælde må trække i kontakthjælpen.

Sagt med andre ord: Kommunerne begår kynisk lovbrud over for nogle af de økonomisk svageste stillede borgere.

Berlingske i ny fyringsrunde

Berlingske Officin skal spare 45 millioner kr., hvilket berører omkring 200 arbejdspladser. Umiddelbart står omkring 20 over for at skulle forlade arbejdspladsen i Pilestræde. I løbet af de sidste tre år har Berlingske Tidende sparet en kvart milliard. Tillidsrepræsentanterne er sammen med ledelsen ved at udarbejde en plan, hvor arbejderne skal forlade arbejdspladsen "frivilligt":

- Hele øvelsen med denne plan er at undgå fyringer, udtaler tillidsrepræsentant for journalisterne Uffe Gardel til Jyllands Posten. Øvelsen betyder, at 150 skal lægge ansøgning ind på deres egne reviderede stillinger. Samtidig betyder besparelserne forringede forhold for de stadig færre tilbageværende:

- Der er tale om drastiske forringelser. Vi giver afkald på arbejdsred-

skabsordningen, der for hver enkelt medarbejder har en værdi på 5.600 kr. Desuden suspenderes den aftale, der giver de ansatte to ugers ekstra ferie om året. Flytning til nye stillinger vil fremover ske med meget kort varsel, siger Uffe Gardel.

Det er ikke første eller anden gang, men tredje gang, at Uffe Gardel inden for det seneste års tid er fremkommet med dette udsagn. Berlingske Officin, der for snart to år siden blev overtaget af det norske mediefirma Orkla, har nemlig lige siden været på skrump. Vel at mærke en slankekur, der er betalt af de ansatte.

Denne gang begrundes ledelsen det med dårlig annonceomsætning og oplagsnedgang, hvilket angives at blive vendt til et overskud i 2006.

Hjort underminerer forsikringsret

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen planlægger at fratage dagpenge i op til flere uger, hvis man bliver fyret med en månedsløn på mere end 25.000 kr., også selvom man har betalt a-kassekontingent i flere år. Regeringen regner med at kunne spare 150 millioner kr. Flere akasser betragter det som en stang dynamit under a-kassesystemet.

- Det er et brud med hele ideen om, at man kan forsikre sig mod arbejdsløshed, siger Valther Andersen, forbundssekretær i Dansk Metal, som frygter medlemsflugt.

For et par uger siden lancerede regeringen, at kontakthjælpsmodtagere skulle tvinges til medlemskab af akasser, hvis de fortsat skulle gøre krav på kontakthjælp. Det nye forslag skaber ikke større forståelse for dette.

Metal gør op med storkonflikt

- Jeg foreslår en mere intelligent og ansvarlig metode, udtalte den afgående formand Max Bæhring, Dansk Metal, på den nyligt afholdte kongres.

Eks-formanden er bekymret for, at storstrejker koster arbejdspladser. Der er angiveligt brug for en fornyelse i form af en langsom optrappet strejke. Det vil give parterne en ekstra chance for at finde et resultat med forligsmandens hjælp, mener Bæhring, som ikke forklarer, hvorfor flere måneders forhandling og derpå fire ugers mægling i forligsinstitutionen ikke er nok.

Bæhring står ikke ene med dette syn på strejkevåbenet. For en måned siden advarede Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbundet slagteriarbejderne mod at tage strejkevåbenet i brug med samme begrundelse: Det kan koste jobs..

Ikke en eneste udtalelse fra arbejdspladserne bakker op om de to forbunds opfattelser. Til gengæld er holdningen blevet bifaldet af en lang række arbejdsgivere.

"Onde tunger" hævder, at det viser, at forbundene er mere bekymret for pensionskassernes investering i aktier end for medlemmernes interesser.

29. august 1943 - 2003:
Modstandsfolk giver klar besked

Aktive Modstandsfolk: Hyldest påbyder handling

**Til Statsminister
 Anders Fogh Rasmussen**

Aktive Modstandsfolk, der stadig er Danmarks ældste og mest betydende forening af modstandsfolk, fanger og enker, takker statsministeren for den dristige erklæring den 29. august i anledning af 60-års dagen for folkets sejr over den ydmyge kollaborationspolitik, som samarbejdspolitikkerne havde valgt. I erklæringen hedder det:
»Vi skylder en stor tak til de modstandsfolk, som gennem sabotage mod tyskerne og samarbejde med de allierede trodsede samarbejdspolitikkerne og sikrede i sidste ende Danmark en plads på den rigtige side i kampen mod nazisterne.«

Det er første gang, en statsminister har hyllet dem, der på ugunstige vilkår smedede modstanden og rejste den uimodståelige oprørsbølge, som fejede den føjelige regering bort. Tak for det.

Vi mener, at erklæringen bør få kød og blod og efterfølges af yderligere erkendelse og foranstaltninger. Vi foreslår:

1. Til oplysning - presse, foredrag, film m.v. - om frihedskampen og nazismen, især blandt de unge, opretter staten en fond på mindst 10 mio. kr. Som navn foreslås »29.august-Fonden«.

2. Fonden betragtes som en symbolsk kompensation for de politiske overgreb på de mere end 400 mod-

standsfolk og forfulgte flygtninge, som samarbejdspolitikkerne udleverede til de tyske bødler, og som kostede mange menneskeliv og helbredsskader.

3. Oprettelsen af fonden ledsages af en offentlig, skriftlig undskyldning og beklagelse til alle kategorier af ofre for overgreb.

4. Som følge af statsmagtens førtidige, forordnede nedlæggelse af Frihedsfonden i 1996 skal der bevilges midler til nødvendigt, forsømt omsorgsarbejde, rådgivning, juridisk bistand m.v. for de nuværende lige ved 5.000 anerkendte modstandsfolk og enker.

5. Fonden skal yde tilskud til drift af modstandsfolkernes organisationer. Dermed vil de blive undtaget den ydmygen-

**Dokumentationscenter mod
 Historieforfalskning (DmH)**

sidste ende Danmark en plads på den rigtige side i kampen mod nazisterne.”

Men statsministeren har en ”skjult dagsorden”, som skal retfærdiggøre krigserklæringen til Irak, som han fik gennemtrumfet i Folketinget 21. marts i år. Det piner ham åbenbart, at de fleste danskere ikke vil acceptere beslutningen. Samtidigt overser han fuldkommen, at 68 af Folketingets 179 medlemmer (mere end hver tredje) ikke var til stede i folketingsalen ved denne vigtige afstemning.

I stedet bruger han kritikken af regeringskolleger for 60 år siden til at sige, at han er på rette vej, når han har erklæret krig mod Irak, men det er præcis samme politik, regeringen førte for 60 år siden Dengang fulgte magten i Danmark lydigt stormagten Hitlers nazistiske Tyskland. I dag følger Fogh lydigt stormagten USA under præsident Bushs dybt reaktionære ledelse.

Til regering og Folketing

Dokumentationscenter mod Historieforfalskning(DmH) har på et offentligt møde i dag 30. august 2003 drøftet augustoprøret 1943.

Det er sket ikke mindst på baggrund af statsminister Anders Fogh Rasmussens overraskende tale i går på et møde i Søværnets Officersskole. Her kritiserede han den samarbejdspolitik, datidens regering havde ført over for den tyske besættelsesmagt.

Statsministeren sagde blandt andet:
”Vi skylder en stor tak til de modstandsfolk, som gennem sabotage mod tyskerne og samarbejde med de allierede trodsede samarbejdspolitikkerne og sikrede i

Til regering og Folketing

Statsminister Anders Fogh Rasmussens udtalelser på 60 års-dagen for 29. august om samarbejdspolitikken under besættelsen må både betyde ændringer af den økonomiske støtte til antinazistisk arbejde og en kritisk historieforskning.

På et offentligt møde lørdag den 30. august 2003 arrangeret af Dokumentationscenter mod Historieforfalskning (DmH) med emnet ”Augustoprøret 1943” blev nedenstående udtalelse vedtaget af forsamlingens 150 deltagere:

Statsministerens meget kritiske udtalelser om samarbejdspolitikken under besættelsen og hans positive tilsagn til ”de modstandsfolk som gennem sabotage mod tyskerne og samarbejdet med de allierede trodsede samarbejdspolitikken” kan kun betyde, at den officielle økonomiske støtte til antinazistisk arbejde og fredsarbejde øges betragteligt, samtidigt med at statslige bevilninger stopper til danske nazister på

Statsminister Fogh Rasmussens udtalelser imod kollaboratørpolitikken under besættelsen op til den 29. august har affødt kraftige reaktioner.

de og helt tilfældige, skæve fordeling af midler fra tips- og lottomidlerne.

Aktive Modstandsfolk tilsiger medvirken til forslaget gennemførelse. Vi håber, forslaget vil blive gennemført hurtigst muligt, og anmoder om at blive holdt orienteret om det videre forløb.

Med venlig hilsen
Aktive Modstandsfolk/

sammenlagt over 400.000 kr.

Mødet opfordrer til, at der atter bevilges penge fra tips- og lottomidlerne til Aktive Modstandsfolk og Folkebevægelsen mod Nazisme. Samtidigt bør DmH, som to gange har fået afslag ved fordelingen af tips- og lottomidlerne, ved næste fordeling få en bevilling igennem til foreningens arbejde.

Endelig går vi ud fra, at forholdsordren, som skiftende regeringer siden 1945 har udstedt, og som klarest er udtrykt af historikeren Aage Trommer således: *at historikere kan få penge til forskning og arkivgang, men kun hvis de er positive over for "samarbejdspolitikken og politikernes indsats for at redde landet igennem besættelsen", bliver tilbagekaldt.*

Med statsministerens nyeste holdning til samarbejdspolitikken er der håb om, at også kritiske historikere kan få støtte af statskassen og adgang til offentlige arkiver fra besættelsestiden, som endnu er hermetisk lukkede.

På mødets vegne

**Ib Petersen (mødeleder) og
Leif Larsen (formand for DmH)**

En omvendt Nelson

Efter fem måneders arbejdsløshed spreder panikken sig. Hvordan opsnuser jeg en arbejdsplads, der kan bruge en dårligt seende 50-årig?

Jeg har været på arbejdsmarkedet i hele min erhvervsaktive alder, som suppleret med arbejdet efter skoletid kan sammentælles til omkring 35 år. Jeg har det godt med at virke, være blandt arbejdskammerater otte timer om dagen og hæve min velfortjente hyre herfor. Det er kun få gange, jeg har befundet mig i en situation på udkig efter arbejde, og det har altid været løst relativt hurtigt. Min erhvervs erfaring har opvejet min mangel på uddannelse. Sidst var for seks år siden, hvor jeg ved runddeling af uopfordrede ansøgninger på omkring 80 arbejdspladser i det storkøbenhavnske område fik tilbudt en god håndfuld stillinger, jeg så kunne vælge eller vrage imellem. Tiderne er skiftet. Det halve århundrede er rundet, og krisen kradser:

- *Desværre, vi indskrænker, rationaliserer, omstrukturere og fyrer*, er den varierende bemærkning, når jeg en sjælden gang når igennem til en personaleafdeling.

Til gengæld får jeg lov til at udfylde en del af min fritid med at gå på kursus i at skrive ansøgning, eller som det hedder i nutidens sprog: CV, Curriculum Vitae. Højtideligt skal det være. Som arbejdsløs rejsende i tiden er man også tvunget til at lægge CV'et på nettet, så arbejdsgiverne lettere kan opspore mig. Katolsk latin eller ej: Jeg er stadig arbejdsløs. Den meningsløse aktivering, som VK-regeringen slog sig op på at ville afskaffe, eksisterer i bedste velgående: Hver mandag i 12 uger skal jeg sammen med ligestillede "lære at sælge os selv". Vi spørger læreren: *Til hvem?*

Læreren slår ud med armene flere gange i løbet af dagen, da motivationen på hans hold ligger under frysepunktet:

- *Det er ikke mig, men lovgivningen vedtaget af regeringen, der dikterer jer herhen.*

- *Det var i øvrigt med socialdemokratiske stemmer*, oplyser Kaj, der for få måneder siden blev fyret fra Lufthaven.

Kurset har bibragt mig én ting. Jeg kan ud af deltagerne se, hvor vanskeligt det bliver at få nyt arbejde. De fleste er langt bedre stillet i forhold til uddannelse, ønsker arbejde, men der er intet at få – og dog. Der er visse grænser for, hvilke stillinger de søger: Rengøring og buschauffører er ikke in. Her gik der en prås op for mig: Buschauffører er så ringe lønnet – 17.700 med alle tillæg, oplyser Connex på deres hjemmeside – så udskiftningen er så stor, at der er muligheder. A-kassen og formidlingen jubler nærmest, da jeg tilmelder mig et 6-ugers kursus, der "giver" det store erhvervskort.

Jeg skal blot bruge en helbredsattest, derefter godkendes af politiet og betale 1.400 kr. Min læge erfarer hurtigt, at jeg ser dårligt på det ene øje og er nærmest blind på det andet. Jeg tillader mig tilmed at benytte et lille kneb under synstesten. Mens lægen vender ryggen til og peger på et totalt usynligt bogstav, flytter jeg åbningen fra "det blinde øje"

over til det mere raske. En såkaldt omvendt Nelson. Det lykkes mig at overbevise lægen om, at jeg kan læse de tre øverste linjer med mit venstre øje, der næsten ser dårligere end Bagerens Dårige Øje.

Ved aflevering af attesten på kørekortkontoret kigger assistenten først på lægens cifre, der angiver mit syn. Derefter rettes blikket stift og prompte mod mine rødsprængte øjne, hvorefter hun retter henvendelse til sidemanden:

- *Kan man overhovedet få kort, hvis man har atten på det ene øje?*

Jeg får koldsved på panden. Der røg den arbejdsplads, troede jeg.

- *Hvis han kører med briller, så går det vist lige.* Reddet på målstregen. Til gengæld bliver jeg vist den eneste buschauffør i Storkøbenhavn, der skal køre med førerhund.

Reno

Svenske stemmer om

Postbude i Högsbo, Göteborg

- Jeg følger hjertet og siger nej. Sundhedsvæsenet og hele den offentlige er forringet siden vores indtræden i EU. Det vil blive endnu værre, hvis der flyttes mere magt til udlandet, siger Bittan Svedgren, et af de mange postbude i Högsbo, som stemmer nej den 14. september, hvor svenskerne har deres afstemning om ØMU og euro.

Valget er lige så selvfølgelig for hendes arbejdskammerater. Argumenterne hagler ned:

- Det er tilstrækkeligt at se, hvilke folk som siger ja. De snakker om virksomhederne og virksomhederne, men aldrig om os, som arbejder i virksomhederne. Som om det, som er godt for firmaet, også skulle være godt for os, siger Heintz Ask. For ham er ØMU'en oversvenskernes projekt, som for enhver pris skal gennemføres, på samme måde som medlemskabet af EU blev trumfet igennem i 1994:

- Ingvar Carlsson truede med at gå af i 1994, og nu køres samme skræmmetaktik. Det er ubehageligt. De siger, at det kan vare ti år, før vi kommer med, hvis vi stemmer nej, men for mig må det godt tage

hundrede år.

John Pekkari tager postbudenes egen situation op. Et ja til ØMU kommer ikke til at påvirke direkte og på kort sigt, tror han, men til gengæld indirekte og langsigtet:

- Det bliver f.eks. endnu sværere at komme ud af EU. Og EU har betydet meget negativt – ikke mindst med hensyn til privatisering og deregulering, hvor Sverige hele tiden har forsøgt at være klassens duks.

John Pekkari mener, at dereguleringerne er gået hånd i hånd end EU-medlemskabet. Med hensyn til posten tænker han på virksomheder som Citymail:

- Se bare det absurde i, at to brevomdelere i dag springer op og ned ad de samme trapper. Det siger sig selv, at den slags privatiseringer og konkurrence ikke kan være økonomisk for samfundet.

Arbejderstemmer fra Soja'en i Karlshamn, Blekinge

I ØMU-debatten er det yderst sjældent, at almindelige folk får taletid. Det er sjældent, medierne finder anledning til at spørge f.eks. en industriarbejder om, hvad

Derfor stemmer

Robert Nybom

- ØMU er en brik i et imperiebyggeri. Jeg håber, at det bliver taget ud af spillet i endnu et rovtog.

Nabila, r

- Hele tanken med EU er, at de rige og rigtige skal bestemme, og de fattige og rigtige skal passivt acceptere det.

Sven Wernström

- ØMU er et elitært projekt, som vi stemmer ja, er det, som er godt for den selvstændige nation.

Hans Alfredson

- Det føles svært at se, at det er os, som er i centrum – og derfor synes jeg, at det er godt.

Mikael Wieler

- Europæisk imperialisme er en amerikansk idé.

Kerstin Thorvaldsen

- Det virker, som om de i Forende Stater, og den amerikanske regering, er på vej til at vænne sig til det.

Stemmerne i denne måned er offentliggjort i Aftonbladet og Folksamningens Tidning.

Tegninger af Lars Larsson og Robert Nybom.

Oversat og bearbejdet af Lars Larsson.

han eller hun mener. Det er vigtigt at have flere punkter på ØMU'en, som kan diskuteres, og som medierne, er forbeholdt de meningsdannere.

Sagen blev stillet på sin plads i den svenske ret så proletariske provins Blekinge og hustru til det. Bildt blev indbudt til at tage del i den sociale kamp. Torsten Magnusson og hans kampagne. Man mente, at den nære grevinde var brugbar til at derved i Karlshamn.

En af dem er Bodde, og han har en meter høj silo. Han siger:

- Der tales om, at det er godt at gå med i ØMU. Men for hvad? Sverige består jo i sig selv af det, som er godt for os og vores arbejdere.

n EU, ØMU og euro

... kommer vi nej

... tegner:

... puslespil, som hedder ... svært ved at se poin- ... lystent imperium.

... ap-artist:

... og ØMU er, at de store ... mes de fattige skal til- ... sig.

... om, forfatter:

... jekt. Nogen har sagt, at ... det sidste, vi gør som ... Det er jeg enig i.

... son, forfatter:

... hvor ØMU'en fører hen ... g, vi skal stemme nej.

... he, musiker:

... isme er ikke bedre end ... kansk.

... vall, forfatter:

... projekterer et Europas ... tanke har jeg svært ved ... mig til.

... saik kommer fra Prole- ... olkrørelsen Nej till EU. ... s-Erik Håkansson ... t Nyberg, ... af Kommunistisk Politik.

... virker, som om de syns- ... n skal spredes i maseme- ... kendte og professionelle

... pidsen i Karlshamn i den ... s Blekinge, da en italiensk ... mørkeblå højre-ikon Carl ... ale på torvet. Bag indby- ... demokratiske borgmester ... ns venner i den lokale Ja- ... ydeligvis, at den reaktio- ... ar til at overbevise arbej- ... om at stemme ja.

... der renser bunden i en 25

... er godt for Sverige, hvis vi ... or hvem i Sverige er det ... ke af en ensartet masse. ... klassen, er sjældent godt

I kontrolrummet på råvaresiloen sidder Ola:

- Jeg er faktisk i tvivl, siger han. Det er ikke let at tage stilling, hvis man lytter ordentligt efter, hvad der siges i debatten. Jeg vælger nok at sige nej. Det er jo det bedste alternativ, hvis man er i tvivl, som jeg er det. Så får man mere tid til at overveje

det. Göran Persson har jo lovet at der kommer en afstemning til, hvis det bliver et Nej denne gang. Men bliver det ja, så kommer der sikkert ikke flere chancer.

Betalt for at sige ja

Aftonbladets journalist Peter Kadhammar beretter:

Hvis man er forbavset over, at Ja-siden allerede ligner indlysende tabere, kan man finde svaret på Medborgarplatsen i Stockholm. Der står fem aktivister med røde trøjer. Alle fem bliver betalt for at overbevise fodgængerne om, at euroen er bedst for dem

I kampagnebuden bagved holder Nej-sigerne til. En del af dem er lidt luvslidte og skæve, men ingen af dem bliver betalt for at forkynde deres overbevisning. De står på Medborgerpladsen, fordi de netop er – overbeviste.

Aktivisterne på ja-siden er et team. De har en team-leder (det er det ord, de selv bruger), som hedder Gabriel Rodau. Til daglig studerer han økonomi på Handelshøjskolen, men i en måned har han været betalt agitator for stiftelsen Sverige i Europa, som på sin side får penge fra erhvervslivet og fra staten.

Hvem har den største troværdighed?

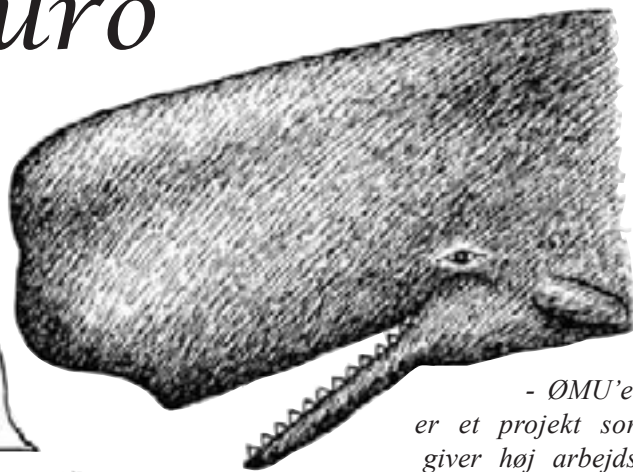
Den lidt luvslidte nej-siger, som har taget fri fra arbejde, fordi han synes, at folkeafstemningen er et af vor tids vigtigste spørgsmål?

Eller fyren som visselig er for euroen, men som tager sig betalt for at stå her og propagandere – med 40.000 svenske kroner om måneden?

Den forhenværende LO-formand

Den nuværende LO-formand Wanja Lundby-Wedin har i strid med en beslutning på LO-kongressen stillet sig op bag ved Göran Persson i kampagnen for et ja. Den tidligere LO-formand Stig Malm stemte ja til EU. Nu fortryder han og siger nej til ØMU'en:

KLART VI MÅSTE IN OCH PÅVERKA!

- ØMU'en er et projekt som giver høj arbejdsløshed og lovfæstet

nyliberalisme, siger han.

- Der findes i dag 350.000-400.000 arbejdsløse i Sverige. Det er en katastrofe. Det økonomiske, politiske og faglige establishment i Sverige siger; at vi må bekæmpe inflationen, sætte loft for budgetter og udgifter, samtidig med at vi uden diskussion accepterer en arbejdsløshed på 4-5 procent. Hvem tror, at Sverige vil kunne sænke arbejdsløshedstallene, når ØMU-landene opviser en arbejdsløshed på 9-12 procent eller mere endnu? spørger han.

At standardisere økonomierne i alle EU-landene kommer til at ramme arbejderne med høj arbejdsløshed, fordi det kun er med variation i arbejdsløsheden, at landene kan regulere økonomien.

Med ØMU'en skal Europa gå økonomisk i takt. ØMU'en kommer til at fremtvinge et arbejdsmarked, hvor arbejderne bliver mere fleksible, lettere kan gøres arbejdsløse og blive mere bevægelige i kapitalens interesse. Mange af de arbejdsmarkedslove, som svenske arbejdere har tilkæmpet sig gennem mange år, vil blive afviklet, siger Stig Malm i dag.

Bevar Christiania

Demonstration den 30. august

*I holder på magten
og støtter det I kender
I kæmper jeres kæmpe
For at vinde nye stemmer
Låser vores døre
med sikkerhedskæder
Vi er mennesker som lever
ler og kæmper mens vi græder*

I kan ikke slå os ihjel

*I kan sætte os i fængsel
og fjerne os fra verden
I kan sætte detektiver
til at følge vores færden -
I kan splitte alt med bomber
lægge hele verden øde ...*

Luk Barsebäck nu!

*Barsebäck-værket ligger der
endnu, selvom svenske
regeringer har lovet at lukke
verdens dårligst placerede a-
kraft-værk.*

*Sundhedsminister Lars
Løkke Rasmussen har i
folketinget ladet*

*Beredskabsstyrelsen
besvare spørgsmål om
sikkerhed og beredskab i
forbindelse med udslip.*

*Paraplyorganisationen
Barsebäck-offensiv siger her,
at minister og styrelse ikke
fortæller om de katastrofale
konsekvenser i Danmark ved
den værst tænkelige ulykke.*

*Den ville være et nyt
Tjernoby.*

Barsebäckoffensiv har i denne anledning publiceret et notat 'Risiko- og konsekvensscenarier for den værst tænkelige ulykke på Barsebäckværket'. I notatet konkluderer BBOFF, at Beredskabsstyrelsen stadigvæk nedtoner følgerne af en alvorlig ulykke på Barsebäckværket. Dette gælder specielt, når styrelsen i ministerbesvarelsen henviser til, at de konsekvensscenarier, der ligger til grund for det danske atomberedskab, er 'i overensstemmelse med international praksis for strålebeskyttelse', hvilket først og fremmest baserer sig på erfaringerne fra Tjernobykatakstrofen.

Alle nyere oplysninger om Tjernobykatakstrofen indikerer, at virkningerne af et alvorligt reaktorhavari er langt værre, end hvad Beredskabsstyrelsen forudsætter i sine konsekvensberegninger for den værst tænkelige ulykke på Barsebäckværket.

BBOFF sammenligner udslippene af radioaktive emner fra Tjernoby med udslipsscenarioet for den værst tænkelige ulykke på Barsebäckværket ved hjælp af beregninger, der tager udgangspunkt i internationale rapporter og FN's Tjernoby-hjemmeside. Efter yderligere konsultationer hos World Information Service on Energy i

Barsebäck: Den værst tænkelige

Af Barsebäckkoffensiv

Paris har det været muligt for BBOFF at konkludere, at det under alle omstændigheder og specielt under hensyntagen til et udslip af cæsium-137 er muligt at konkludere, at det **værst tænkelige scenario for en alvorlig ulykke på Barsebäck 2 vil kunne sammenlignes med Tjernobykatakstrofen.**

Evakuerings- og udelukkelseszonen

Som en følge af ulykken i Tjernoby er alle personer inden for en radius af 30 km omkring reaktoren blevet evakueret fra deres hjem. Dette område er blevet erklæret for udelukkelseszone, hvor der ikke bor mennesker.

En udelukkelseszone indenfor en radius af 30 km. omkring Barsebäckværket vil i Sverige inkludere Malmö, Lund, Landskrona, Eslöv, Staffanstorp og mindst en snes landsbyer og i Danmark hele Amager, Köpenhamn K, Frederiksberg, Vesterbro, Nørrebro, Østerbro, Vanløse, Brønshøj, Valby, Vigerslev, Hvidovre, Avedøre Holme, Brøndbyøster, Rødovre, Utterslev, Nordhavn, Bispebjerg, Hellerup, Husum, Mørkhøj, Gladsaxe, Søborg, Buddinge, Bagsværd, Vangede, Gentofte, Charlottenlund, Skovshoved, Jægersborg, Ordrup, Lyngby, Sorgenfri, Virum, Klampenborg, Tårnbæk, Rådvad, Søllerød, Holte, Gl. Holte, Øverød, Nærum, Trørød, Skodsborg, Vedbæk, Sandbjerg, Isterød, Ravnsbjerg, Høsterkøb, Brådebæk, Hørsholm, Usseød, Vallerød, Rungsted og Kokkedal.

Det er i denne sammenhæng værd at bemærke, at en af cheferne for SKI for nyligt har bekræftet, at de svenske myndigheder anser en udelukkelseszone på 100 km i vindens retning for realistisk, og at SSI- og SKI-rapporten fra 1995 opererer med konsekvensscenarier, der implicerer udelukkelseszoner inden for en afstand af 20, 50, 60 og 100 kilometer fra udslipskilden, afhængigt af vejrtilstandene.

En 30 km udelukkelseszone er derfor et konservativt skøn i sammenligning med nogle af de svenske sikkerheds-

myndigheders egne scenarier. En sådan zone er desuden meget lille sammenlignet med de meget store strækninger, der blev dækket af nogle af de vigtigste typer radionkilder fra Tjernobyulykken. I tilfælde af en ulykke med et stort radioaktivt udslip i samme størrelsesorden som fra Tjernoby, men til en lavere højde over kernekraftværket, kan en 30 km udelukkelseszone omkring Barsebäckværket være mere kontamineret end udelukkelseszonen omkring Tjernoby.

Ligesom udelukkelseszonen omkring Tjernobyværket er et historisk faktum, er det en kendsgerning, at de tre lande, katastrofen har påført det største økonomiske tab – Ukraine, Hviderusland og Rusland – foreløbig har mistet 2.889 mia. DKK som følge af ulykken. Disse omkostninger er spredt ud over tid: De startede på tidspunktet for ulykken og andrager dette beløb nu, men de ramte lande er ikke færdige med dem. De berørte befolkninger lider stadigvæk under konsekvenserne af ulykken; følgelig vil omkostningerne fortsætte igennem årtier. Beløbet udgør foreløbigt mere end det dobbelte af Danmarks bruttonationalprodukt i 2002.

Langt flere end 350.000 må evakueres

I modsætning til Tjernoby-kernekraftværket, der ligger i et tyndt befolket landbrugsområde, er Barsebäckværket placeret i det tættest befolkede område i Skandinavien, mindre end 30 km fra den største by i Danmark og den tredje største by i Sverige. I den danske hovedstad bor der mere end 660.000 mennesker [1,4 mio. i StorKbh., red.]. Det er derfor sandsynligt, at langt flere end de 350.000 personer, der blev evakueret eller genhuset efter Tjernobykatakstrofen, vil skulle evakueres eller genhuses i Danmark, såfremt den værst tænkelige

*Barsebäck
- verdens dårligst placerede A-kraft værk*

ulykke på Barsebäckværket skulle ske.

Det er også sandsynligt, at de økonomiske tab for Danmark vil blive langt højere end de 2.889 mia. DKK, Tjernobykatakstrofen foreløbig har kostet de tre tidligere Sovjetrepublikker. Hovedstadsområdet er den økonomisk mest produktive region i Danmark. Som en målestok herfor kan det nævnes, at bruttonationalproduktet i 2001 pr. indbygger i København og Frederiksberg var 397.000 DKK mod et landsgennemsnit på 247.000 DKK pr. indbygger, dvs. næsten 16 gange mere end bruttonationalproduktet pr. indbygger i Ukraine i år 2000 og 8 gange mere end bruttonationalproduktet pr. indbygger i Hviderusland i år 2000.

Følgelig, i betragtning af

- at Barsebäckværket kun ligger 20 kilometer fra Københavns centrum, samtidig med at det ifølge INES-opgørelserne statistisk set er det farligste kernekraftværk i Sverige,

- at SKI for nyligt har begæret en strafferetlig undersøgelse af Barsebäck 2's ledelse på grund af formodede overtrædelser af kernekraftværkets sikkerhedsbestemmelser. Det er første gang nogensinde, at SKI har fremsat en sådan begæring i forbindelse med et svensk kernekraftværk,

- at SKI selv bliver undersøgt af anklagemyndigheden på grund af formodede forsømmelser i håndteringen af den samme sag,

- at den svenske regering fem gange har lovet, at Barsebäckværket vil blive lukket, og hver gang har brudt disse løfter,

- at der på grund af den voksende tilslutning til kernekraften i Sverige fortsat hersker usikkerhed om, hvornår Barsebäck 2 vil blive afviklet, og at man kan argumentere for, at sandsynligheden for, at reaktoren ikke vil blive afviklet, er stigende,

- at den danske regering tilslutter sig politiske og forvaltningsmæssige åbenhedsstrategier,

foreslår BBOFF, at den danske regering forøger presset på den svenske regering for at få lukket Barsebäckværket og sideløbende hermed hurtigst muligt

- iværksætter en uafhængig undersøgelse af det danske atomberedskab, gerne med bistand fra et eller flere uafhængige internationale analyseinstitutter,

- gennemfører en uafhængig undersøgelse af de virkninger, den værst tænkelige ulykke på Barsebäckværket vil have for miljøet, befolkningens sundhed og økonomien i Danmark.

Undersøgelsen bør baseres på de nyeste internationale erfaringer på området og forsøge at nå frem til en afklaring af en sådan ulykkes kort- og langsigtede virkninger for miljøet og befolkningens sundhed og risikoaspekterne for det personel, der skal forestå oprydningsarbejdet i Danmark efter den værst tænkelige ulykke på Barsebäck.

Antallet af dødsfald blandt de 800.000 funktionærer, der alt i alt forestod oprydningsarbejdet efter Tjernobylykken i Ukraine, Hviderusland og Rusland, opgøres til mellem 25.000 og 100.000, samtidig med at 92 % af de 336.000 funktionærer, der forestod oprydningsarbejdet i Ukraine alene, officielt er anerkendt som syge

Desuden må de direkte økonomiske tab som følge af ulykken undersøges.

Tjernobyli

- verdens hidtil alvorligste A-kraft ulykke med tusinder af døde, og ødelæggende langtidsvirkninger på mennesker og miljø.

I denne sammenhæng må man se i øjnene, at de økonomiske tab, der påføres det danske samfund, hvis hundreder af tusinder af borgere kommer til at opgive deres boliger, samtidigt med at hundreder af tusinder af arbejdspladser går tabt, ikke vil kunne dækkes af Vattenfall og Sydkraft, som ejer Barsebäckværket, eller af den svenske stat.

Det er også værd at notere sig, at i medfør af den svenske lov om nukleart ansvar kan operatøren af et kernekraftværk helt eller delvist fritages for ansvar, hvis en skadeslidt selv har bidraget til skaden ved at handle groft uagtsomt. Dette kan få betydning for den danske Beredskabsstyrelse, hvis en svensk domstol bedømmer, at det danske atomberedskab er mangelfuldt organiseret. Danskere, der pådrager sig personskade, fordi de ikke bliver evakuerede i tide, vil i så fald blive nødt til at fremsætte deres krav om erstatning over for det danske Indenrigsministerium.

Lige så slående som den omstændighed, at hverken operatøren af Barsebäck-kernekraftværket eller den svenske stat er ansvarlige for nuklearskader opstået som følge af et terroristangreb på værket, er det faktum, at nuklearskader i Danmark svarende til dem, der er beskrevet ovenfor, stort set ikke vil blive kompenseret. Som en del af den særstilling, den svenske stat har givet kernekraftindustrien, har de sven-

ske energiselskabers forsikringsansvar en maksimumgrænse på 2,67 mia. DKK (3,3 mia. SEK). Størsteparten af tabene på svensk territorium ved en kernekraftulykke skal betales af den svenske stat, dog højst 4,86 mia. DKK (6 mia. SEK).

Selvom ejerne af Barsebäckværket er den svenske stat selv, det største energiselskab i Sverige (Vattenfall AB), det største energiselskab i Sydsverige (Sydkraft AB), som for sit vedkommende er ejet af verdens største privatejede energikoncern (E.ON.), og den norske stat, vil nuklearskader i Danmark af det ovenfor beskrevne omfang derfor kun blive erstattet med et beløb i størrelsesordenen en kvart procent (beregnet 0,26 %) i medfør af

gældende svensk lov og under den forudsætning, at der ikke anmeldes krav fra svenske skadeslidte. Hvis EU-kommissionens nye Protokol implementeres i svensk ret, vil erstatningsgraden stige til et beløb i størrelsesordenen en halv procent (beregnet 0,56 %), igen under den forudsætning, at der ikke anmeldes krav fra svenske skadeslidte.

Sideløbende med, at den danske regering forøger presset på den svenske regering for at få lukket Barsebäckværket, bør den derfor hurtigst muligt forsøge at få forhandlet en aftale om erstatningsansvar med den svenske regering, der realistisk kompenserer for tab opstået som følge af nuklearskader i Danmark.

Artiklen er lettere forkortet af Kommunistisk Politik

Barsebäcksoffensiv (BBOFF) er et løst organiseret netværk af aktivister, miljøorganisationer og politiske partier i Danmark, Sverige og Tyskland. BBOFF i Danmark består af bl.a. Det økologiske råd (www.ecocouncil.dk), NOAH - Friends of the Earth Denmark (www.noah.dk), Danmarks Naturfredningsforening (www.dn.dk), O.V.E. (www.orgve.dk), Økonet (www.eco-net.dk), Natur og Ungdom (www.natur-og-ungdom.dk) og Københavns Miljø- og Energikontor (www.kmek.dk).

Krigen mod terror er humbug

af Michael Meacher

Angrebene 11/9-01 gav USA en ideel undskyldning for at bruge magt til sikring af sin globale dominans.

Op til toårsdagen for 11. september har den tidligere britiske miljøminister i Blair-regeringen Michael Meacher (nuværende parlamentsmedlem, minister fra maj 1997 til juni 2003) taget bladet fra munden og sagt, hvad der ikke må siges af det transatlantiske politiske establishment: *Krigen mod terror er humbug, et røgslør over andre interesser.*

Hans artikel i avisen *The Guardian* den 6. september har vakt voldsom opsigt i USA og UK.

Der er nu – med rette – massiv opmærksomhed omkring grundene til, at Storbritannien gik i krig imod Irak. Men alt for ringe opmærksomhed har været fokuseret på, hvorfor USA gik i krig, hvad der også kaster lys over britiske motiver.

Den konventionelle forklaring lyder således, at efter de to tårne blev ramt, var gengældelse imod al-Qaeda-baser i Afghanistan det naturlige første skridt til at iværksætte en global krig imod terrorisme. Derefter kunne krigen også udvides til Irak, fordi Saddam Hussein angiveligt ifølge USA's og UK's regeringer fortsat besad masseødelæggelsesvåben.

Denne teori passer imidlertid ikke med alle kendsgerningerne. Sandheden er formentlig væsentligt mere skummel.

Vi ved nu, at der blev udarbejdet en drejebog for etablering af en global *Pax Americana* for Dick Cheney (nu vicepræsident), Donald Rumsfeld (forsvarsminister), Paul Wolfowitz (Rumsfelds viceminister), Jeb Bush (George Bushs yngre broder) og Lewis Libby (Cheney's stabschef).

Dokumentet med titlen *'Rebuilding America's Defenses'* blev skrevet i september 2000 af den neokonservative tænketank *Project for the New American Century* (PNAC).

Planen viser, at Bushs kabinet havde

til hensigt at tage militær kontrol med Golf-regionen, uanset om Saddam Hussein var ved magten eller ej.

Det hedder bl.a. her: *"Mens den uløste konflikt med Irak udgør den umiddelbare retfærdiggørelse, går behovet for en substantiel amerikansk styrkes tilstedeværelse i Golfen videre end til problemet om Saddam Husseins regime."*

PNAC-papiret støtter et tidligere dokument, tilskrevet Wolfowitz og Libby, hvori det hed, at USA nødvendigvis må *"afskrække avancerede industrilande fra at udfordre vort lederskab eller blot aspirere til en større regional eller global rolle"*.

Det refererer til nøgleallierede som UK som *"det mest effektive og virksomme middel til udøvelsen af amerikansk globalt lederskab"*.

Det beskriver fredsbevarende missioner som *"fordrende amerikansk politisk ledelse frem for FN"*. Det siger, at *"selv om Saddam skulle forlade skuepladsen, så vil amerikanske baser i Saudi-Arabien og Kuwait forblive permanente ... eftersom Iran meget vel kan vise sig at være lige så stor en trussel imod amerikanske interesser som Irak"*.

Det fokuserer på Kina med henblik på *"regimeskifte"*, og siger, at *"det er på tide at øge de amerikanske styrkers tilstedeværelse i Sydøstasien"*.

Dette dokument opfordrer også til oprettelsen af *"amerikanske rumstyrker"* for at dominere verdensrummet, og til den totale kontrol over cyberspace for at forhindre *"ffjender"* i at bruge internettet imod USA.

Det antyder også, at USA bør overveje at udvikle biologiske våben, *"der kan målrettes imod specifikke genotyper [og] som kan transformere biolo-*

gisk krig fra terrorismens område til et politisk nyttigt redskab".

Endelig – skrevet et år før 11/9 – udpeger det Nordkorea, Syrien og Iran som farlige regimer og siger, at deres eksistens retfærdiggør oprettelsen af *"et verdensomspændende kommando- og kontrolsystem"*.

For det første er det klart, at de amerikanske autoriteter gjorde meget lidt eller intet for at forebygge begivenhederne 11/9.

Det ligger nu fast, at i det mindst 11 lande bidrog med forudgående advarsler til USA om 11/9-angrebene. To senior-Mossad-eksperter blev sendt til Washington i august 2001 for at varsle CIA og FBI om en celle med 200 terrorister, der angiveligt var i færd med at forberede en stor operation (*Daily Telegraph*, 16. september 2001). Listen, som de fremlagde, indbefattede navnene på fire af flykaprerne fra 11/9; ingen af dem blev arresteret.

Det havde været bekendt så tidligt som i 1996, at der var planer om at ramme mål i Washington med fly. Så rapporterede et amerikansk nationalt efterretningsagentur i 1999, at *"selvmordsbombere fra al-Qaida kunne katastrofelande et fly pakket med højeksplosivt sprængstof i Pentagon, CIA's hovedkvarter eller det Hvide Hus"*.

Femten af flykaprerne fra 11/9 fik deres visa i Saudi-Arabien. Michael Springman, den tidligere chef for det amerikanske visa-kontor i Jeddah, har fastslået, at siden 1987 har CIA illegalt udstedt visa til ukvalificerede ansøgere fra Mellemøsten og har bragt dem til USA med henblik på træning i terrorisme efter den afghanske krig med henblik på andre formål. Det er også rapporteret, at fem af flykaprerne modtog træning på sikre amerikanske militærinstallationer i 1990'erne (*Newsweek*, 15. september 2001).

Instruktive spor før 11/9 blev ikke fulgt op. Den fransk-marokkanske flyvestuderende Zacharias Maoussaoui (der formenes at være den 20ende flykaprer) blev arresteret i august 2001, efter at en instruktør havde rapporteret, at han udviste mistænkelig interesse i at

lære at styre store rutefly. Da amerikanske agenter fra fransk efterretningssvæsen erfarede, at han havde bånd til radikale islamister, søgte de en kendelse til at ransage hans computer, der indeholdt nøgler til missionen den 11. september (*Times*, 3. november 2001). Men de blev tilbagevist af FBI. En agent skrev, en måned før 11/9, at Moussaoui kunne have planlagt at brase ind i de to tårne (*Newsweek*, 20. maj 2002).

Alt dette gør det hele mere forbausende – set i lyset af krigen mod terror – at der var en så langsom reaktion på selve dagen den 11. september.

Den første flykapring blev registreret ikke senere end kl. 8.20, og det sidste kaprede fly brasede ned i Pennsylvania kl. 10.06 om morgenen. Ikke et eneste jagerfly gik hastigt på vingerne for at undersøge, hvad der skete, fra US Andrews Air Force-basen, der ligger kun 10 miles fra Washington DC, førend efter det tredje fly havde ramt Pentagon kl. 9.38. Hvorfor ikke?

Der eksisterede standard-FAA-procedurer for aflytning af kaprede fly før 11/9. Mellem september 2000 og juni 2001 indsatte de amerikanske militær jagerfly ved 67 lejligheder for at jage mistænkelige fly (AP, 13. august 2002). Det er ifølge amerikansk lov et krav, at når et fly først har afvejet væsentligt fra sin rute, så bliver jagerfly sendt op for undersøge forholdene.

Var denne inaktivitet simpelthen resultatet af folk på nøgleposter, der afviste eller var uvidende om de foreliggende vidnesbyrd? Eller kunne de amerikanske sikkerhedsoperationer bevidst være holdt tilbage den 11. september? Hvis det var tilfældet, hvorfor da, og på hvis befaling?

Den tidligere føderale kriminalanklager John Loftus har sagt: *“Den information, der blev leveret af europæisk efterretningssvæsen før 11/9, var så omfattende, at det ikke længere er muligt for hverken CIA eller FBI at hævde et inkompetent forsvar.”*

Heller ikke det amerikanske svar efter 11/9 var spor bedre. Intet alvorligt forsøg er nogensinde blevet gjort på at fange Bin Laden. Sent i september og tidligt oktober 2001 forhandlede ledere af Pakistans to islamistiske partier Bin Ladens udlevering til Pakistan til retsforfølgelse vedrørende 11/9. Betegnen-

de nok udtalte en amerikansk embedsmand, at *“et for snævert sigte”* kunne indebære risiko for *“et for tidligt sammenbrud af den internationale bestræbelse, hvis mr. Bin Laden ved en eller andet lykketræf blev fanget”*.

Den amerikanske formand for stabscheferne, General Myers, gik så vidt som til at sige, at *“målet har aldrig været at få fat på Bin Laden”* (AP, 5. april 2002).

FBI-agenten Robert Wright fortalte ABC News (19. december 2002), at FBI-hovedkvartererne ikke ønskede nogen arrestationer. Og i november 2001 klagede US Air Force over, at det havde haft Al-Qaida- og Taliban-ledere på sigtekornet så ofte som 10 gange i løbet af de forudgående seks uger, men været ude af stand til at angribe, fordi de ikke fik tilladelse hurtigt nok (*Time Magazine*, 13. maj 2002).

Intet af dette indsamlede materiale, som alt sammen kommer fra kilder, der allerede er offentligt tilgængelige, er forenelige med en virkelig beslutsom krig imod terrorisme.

Listen over beviser falder imidlertid på plads, når det hele anskues på baggrund af PNAC-drejebogen. Ud fra denne synsvinkel ser det ud til, at den såkaldte “krig imod terrorisme” stort set er humbug, et røgslør, der skal dække over opnåelsen af mere omfattende amerikanske strategiske og geopolitiske mål.

Tony Blair har faktisk selv antydnet dette, da han til Underhusets Liaison Committee sagde:

“For at sige det ligeud, så var der ingen måde, vi kunne have fået offentlig tilslutning til pludselig at iværksætte en kampagne imod Afghanistan, hvis ikke det var for det, der skete den 11. september” (*Times*, Juli 17 2002).

På lignende vis var Rumsfeld så besluttet på at opnå en logisk begrundelse for et angreb på Irak, at han ved 10 forskellige lejligheder bad CIA finde vidnesbyrd, der forbandt Irak til 11/9;

CIA kom gentagne gange tomhændet tilbage (*Time Magazine*, 13. maj 2002).

Faktisk frembød 11/9 et ekstremt bekvemt påskud til at sætte PNAC-planen i værk. Der er igen ganske klart bevismateriale, som viser, at planer for militær aktion imod Afghanistan og Irak forelå et godt stykke tid før 11/9. En rapport udarbejdet for den amerikanske regering fra Baker Institute of Public Policy erklærede i april 2001, at *“USA stadig er fange af sit energidilemma. Irak udgør fortsat en destabiliserende faktor for ... strømmen af olie til internationale markeder fra Mellemøsten”*.

Henvendt til vicepræsident Cheneys *Energy Task Group* anbefalede rapporten, at eftersom dette var en uacceptabel risiko for USA, var *“militær intervention”* nødvendig (*Sunday Herald*, 6. oktober 2002).

Tilsvarende vidnesbyrd eksisterer m.h.t. Afghanistan. BBC rapporterede (18. september 2001), at Niaz Niak, en tidligere pakistansk udenrigsminister, af amerikanske seniorfunktionærer på et møde i Berlin i midten af juli 2001 fik at vide, at *“militær aktion imod Afghanistan ville gå i gang i midten af oktober”*.

Indtil juli 2001 så den amerikanske regering Taliban-regimet som en kilde til stabilitet i Centralasien, som ville muliggøre konstruktionen af kulbrinterørledninger gennem Afghanistan og Pakistan til det Indiske Ocean. Men konfronteret med Talibans afvisning af de amerikanske betingelser meddelte de amerikanske repræsentanter dem: *“Enten accepterer I vores tilbud om et tæppe af guld, eller vi begraver jer under et tæppe af bomber”* (*Inter Press Service*, 15. november 2001).

På denne baggrund er det ikke forbausende, at nogle har opfattet det mislykkede amerikanske forsøg på at afværge 11/9-angrebene som et uvurderligt påskud til at angribe Afghanistan i en krig, der tydeligvis var godt planlagt i forvejen.

Der er et muligt fortilfælde for dette. De amerikanske national-arkiver viser, at præsident Roosevelt brugt nøjagtig denne fremgangsmåde i relation til Pearl Harbor 7. december 1941. Visse tidlige advarsler om angreb blev modtaget, men informationen nåede aldrig frem til den amerikanske flåde. Det deraf følgende

ationale turbulens overbeviste en modvillig amerikansk offentlighed om, at man skulle gå ind i anden verdenskrig.

Tilsvarende erklærer PNAC-dokumentet fra september 2000, at processen i forbindelse med at transformere USA til *“morgendagens dominerende magt”* sandsynligvis vil være et langvarigt projekt, fordi der mangler *“en katastrofal og katalyserende begivenhed – som et nyt Pearl Harbor”*.

Angrebene 11/9 gjorde det muligt for USA at trykke på *“go”*-knappen til en strategi i overensstemmelse med PNA-C's dagsorden, som ellers ville have været politisk umulig at sætte i værk.

Den altoverskyggende motivation for dette politisk røgslør er, at USA og UK er ved at løbe tør for sikre kulbrinte-energiressourcer. I 2010 vil den muslimske verden kontrollere så meget som 60 % af verdens olieproduktion og, om muligt endnu vigtigere, 95 % af den resterende globale olieeksportkapacitet. I takt med den stigende efterspørgsel har udbuddet været støt fallende siden 1960'erne.

Dette fører til stigende afhængighed af udenlandske olieleverancer for både USA og UK. USA, som i 1990 producerede 57 % af sit totale energiefterspørgsel på hjemmemarkedet, forudsiges at producere kun 39 % af sit behov i 2010. En minister har indrømmet, at UK risikerer at stå over for *“alvorlig”* gasmangel i 2005. Den britiske regering har bekræftet, at 70 % af vores elektricitet vil komme fra gas i 2020, og 90 % af dette vil blive importeret. I den sammenhæng skal det tilføjes, at Irak har 110 trillioner kubikfod gasreserver foruden dets olie.

En rapport fra kommissionen om Amerikas nationale interesser i juli 2000 bemærkede, at den mest lovende nye kilde til verdensforsyning var den Kaspiske region, og dette ville lette den amerikanske afhængighed af Saudi-Arabien. For at sprede forsyningslinjerne fra den Kaspiske region skulle en pipeline løbe mod vest via Aserbajdsjan og Georgien til den tyrkiske havn i Ceyhan. En anden skulle strække sig imod øst gennem Afghanistan og Pakistan og ende nær den indiske grænse.

Dette ville redde Enrons hårdt trængte energianlæg i Dabhol på Indiens vestkyst, hvor Enron har nedlagt en

investering på 3 milliarder dollars, hvis økonomiske overlevelse var afhængig af adgang til billig gas.

Heller ikke UK har været uden interesse i dette kapløb om de resterende verdensforsyninger med kulbrinte, og dette kan delvis forklare britisk deltagelse i amerikanske militære aktioner. Lord Brown, administrerende direktør for BP, advarede Washington om ikke at dele Irak til fordel for dets egne olieselskaber efter krigen (*Guardian*, 30. oktober 2002), og da den britiske udenrigsminister mødte Gadaffi i hans ørkenfelt i august 2002, blev det sagt, at *“UK ønsker ikke at tabe til andre europæiske nationer allerede ved at mase på for at opnå fordele, når det gælder potentielt lukrative oliekontrakter”* med Libyen (*BBC Online*, 10. august 2002).

Konklusionen på hele denne analyse må helt bestemt være, at den *“globale krig imod terrorisme”* har karakter af en politisk myte, der udspreddes for at bane vej for en helt anden dagsorden – det amerikanske mål om verdensherredømme, bygget op omkring sikring med magt over alle de olieforsyninger, der er nødvendige for at drive hele projektet.

Er hemmelig accept af denne myte og deltagelse som juniorpartner i dette projekt virkelig en passende målsætning for britisk udenrigspolitik?

Der er et brændende behov for at etablere en mere objektiv britisk holdning, drevet af vore egne uafhængige mål, og hele denne deprimerende saga leverer alle de vidnesbyrd, der er nødvendige for en radikal kursændring.

Oversat af Hans Pendrup for Stop

REGERINGEN HAR LØJET DANMARK I KRIG

Træk de danske tropper hjem

USA ud af Irak –

Israel ud af Palæstina

Stop besættelsen – For demokrati og menneskerettigheder

**International aktionsdag
DEMONSTRATION
Lørdag den 27. september**

Kl. 12.00 fra den amerikanske ambassade
(Dag Hammarskjölds Allé 24, Østerbro)

Herfra via A. P. Møller på
Esplanaden til Udenrigsministeriet på Asiatisk Plads

Arr.: Nej til krig

(Tidligere *“Ingen krig mod Irak”*)

Yderligere oplysninger:
kontor@nejtilkrig.dk – tlf. 33 93 33 24

www.nejtilkrig.dk

Den amerikanske middelklasses kollaps

Af Rep. Bernie Sanders

Monopolpressen siger ikke meget derom, men De Forenede Stater er hastigt på vej til at blive tre adskilte nationer.

Først er der et lille antal ufatteligt velhavende mennesker, som ejer og kontrollerer mere og mere af vort land. For det andet er der en skrumpende middelklasse, hvis almindelige medlemmer for det meste arbejder stadig længere til lavere løn og færre goder. For det tredje lever et voksende antal amerikanere i den yderste armod – de sulter og sover på gaderne.

Der har altid været en rig elite i dette land, og der har altid været en kløft mellem de rige og de fattige. Men de forskelle i formuer og indkomster, som for tiden ses her, har ikke været kendt i de sidste hundrede år. Den rigeste ene procent ejer større rigdomme end de nederste 95 procent tilsammen, og direktørerne for de store selskaber tjener mere end 500 gange så meget som gennemsnittet af deres ansatte. Landets 13.000 rigeste familier – én hundrede-del af 1 procent af befolkningen – har næsten lige så stor en indkomst som de 20 millioner fattigste amerikanske familier lagt sammen.

Mens de rige bliver rigere og får store skattelettelser fra Det Hvide Hus, kæmper middelklassen for at holde hovedet oven vande. Arbejdsløshedsraten nåede det højeste niveau i ni år i juni 2003. Der er nu 9,4 millioner arbejdsløse – tallet er vokset med tre millioner siden kort før Bushs tiltrædelse som præsident. Siden marts 2001 har vi mistet mere end 2,7 millioner job i den private sektor, herunder to millioner anstændigt betalte job i produktionen, eller 10 procent af hele produktions-sektoren. Det er skræm-

mende, at raseringen af anstændigt betalte job nu bevæger sig ind blandt funktionærer og på kontorer (the white-collar sector (*slipseland, red.*)). Forrester Research Inc spår, at mindst 3,3 millioner informationsteknologi-job i 2015 vil være tabt til lavtlønslande med udvidelsen af digitaliseringen, internettet og højhastigheds-datanetværk.

Men at forstå middelklassens smerte og bekymring kræver, at man går længere end blot at se på arbejdsløshedstallene. Der er tit millionen af fuldtidsbeskæftigede amerikanere, som i dag – i inflationskorrigerede dollars – tjener færre penge, end de fik for 30 år siden. I 1973 fik arbejderne i den private sektor i USA i gennemsnit 9,06 dollars i timen. Reallønnen i dag er 8,33 dollars i timen – en nedgang på mere end 8 procent. Arbejdspladser i fremstillingsvirksomhederne, som engang gav en løn til at leve af, er nu placeret i Kina, Mexico og andre lavtlønslande, hvor de amerikanske firmaer nu sender deres fabriker hen.

Ligesom i Wal-Mart, som nu har afløst General Motors som landets største arbejdsgiver, er mange arbejdere i servicevirksomhederne ikke bare lavtlønnede, de får også kun et minimum af tilægsgoder. Samtidig med at priserne på sygeforsikringer og lægeordineret medicin eksploderer, tvinger stadig flere arbejdsgivere arbejderne til at stå for en stadig større andel af udgifterne til deres sundhed. Det er nu ikke ualmindeligt, at stigninger i udgifterne til sundhed overgår arbejderens lønstigninger – hvorved de glider endnu længere bagud. Med støtte fra Bush-regeringen skærer mange virksomheder også ned på de pensioner, de har lovet deres ældre ansatte – og truer dermed pensionssikkerheden for millioner af amerikanere.

Et af udtrykkene for middelklassens kollaps er det voksende antal arbejdstimer, amerikanerne nu er tvunget til at have for at kunne betale deres regninger. I dag har den gennemsnitlige amerikanske ansatte langt flere arbejdstimer end nogen andre arbejdere i den industrialiserede verden. Og situationen bliver værre endnu. Ifølge data fra Den Internationale Arbejds-Organisation (ILO) arbejdede den gennemsnitlige amerikaner sidste år i 1978 timer, mod 1942 timer i 1990 – det er en stigning på næsten en hel arbejdsuge. Vi lægger nu flere timer i arbejdet end på noget tidspunkt siden 1920'erne. Femogtres år efter den formelle fastlæggelse af 40 timers-arbejdsugen under Fair Labor Standards-loven arbejder næsten 40 procent af amerikanerne nu mere end 50 timer om ugen.

Og hvis middelklassen har det hårdt, hvad så med de 33 millioner i vores samfund, som lever i fattigdom, hvoraf 1,3 millioner er kommet til over de sidste to år? Hvad med de 42 millioner, som savner enhver form for sygesikring? Hvad med de 11 millioner, som forsøger at klare sig igennem med en patetisk minimumsløn på 5,15 dollars i timen? Hvad med de 3,5 millioner mennesker, som i år er boligløse, hvoraf 1,3 millioner er børn? Hvad med de ældre, som ikke har råd til de vanvittig høje priser på den ordinerede medicin, som de har behov for? Hvad med veteranerne fra militæret, som står på venteliste til at få bevilget dækning af deres sundhedsudgifter?

Dette land må radikalt nytænke og omlægge sine nationale prioriteringer. Middelklassen er Amerikas ryggrad, og

Strejkende arbejdere: De lavtlønnede Wal-Mart arbejdere (tv), er nu typisk for de amerikanske arbejdere. Tidligere var det de relativt velbetalte General Motors arbejdere (th), her fra aktion i 1998.

Bernie Sanders fra Vermont er medlem af Repræsentanternes Hus og er dets eneste uafhængige medlem – hverken fra Republikanerne eller Demokraterne.

Med tal og kendsgerninger påviser han de stadig større klasseforskelle i USA – og at levesituationen gennem en årrække er blevet voldsomt forværret for det store flertal af almindelige amerikanere.

Den amerikanske middelklasse, hvis politiske repræsentant Sanders opfatter sig som, er ved at smelte ned, proletariseres.

det kan ikke tillades, at den falder sammen. Vi har brug for at genoplive amerikansk demokrati og skabe et politisk klima, hvor regeringen træffer beslutninger, som afspejler hele folkets behov, og ikke blot de rige bidragydere til valgkampagnerne. Vi har brug for at middelklassen udvides, ikke at den kollapser.

Sanders' artikel 'The Collapse of the Middle Class' er offentliggjort af Common Dreams 4. september 2003. Oversat af Kommunistisk Politik.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Hr. og fru Middelmand

'Middelklassen' er et nøglebegreb i anglo-amerikansk politik. Og i øvrigt også i latinamerikansk. Det fænomen, som Bernie Sanders beskriver, altså den hastige proletarisering af de lag, som han i overensstemmelse med den politiske poesis tradition kalder 'Amerikas ryggrad', finder sted og beskrives af politikere, journalister og sociologer ikke bare i USA, men også i Latinamerika, som f.eks. i Argentina – med den forskel, at de sydamerikanske middelklasser i højere grad end i USA er knyttet til den offentlige sektor, som er blevet raseret af nyliberalismen og den imperialistiske globalisering.

Ifølge Sanders' klasseanalyse rummes middelklassen i de 95 procent – det overvældende flertal af amerikanerne – som tilsammen ejer mindre end den rigeste procent dollarmillionærer. Måske han også til sin middelklasse vil henregne nogle af de øvrige 4 procent amerikanere, som han ikke omtaler, og som ejer noget mere end den gennemsnitlige middelmand og -kone.

At sikre en *loyal middelklasse* har traditionelt været afgørende i amerikansk og britisk politik. En relativt tilfreds og relativt stor middelklasse som ryggraden i det gamle britiske kolonirige og det ny amerikanske imperium. For USA har det været ikke bare småborgerne, men også white collar-arbejderne (funktionærerne) og de relativt højt-lønnede arbejdere, såsom arbejderne fra General Motors. Resten tilhører ikke middelklassen, men lavtlønsklassen eller er simpelthen fattige eller farvede.

For at sikre deres støtte til regeringerne, det politiske system og ikke mindst til amerikansk og britisk imperialism, indbefattet de endeløse kolonikrige, har regeringerne måttet sikre en vis grad af velfærd for netop disse lag – og har til den ende anvendt nogle krummer fra profitterne fra den globale imperialistiske udplyndring. Velfærden består i eget hus, biler, ferier, et relativt højt forbrug, en rimelig sikring mod sygdom, fungerende pensionsordninger og mulighed for at sende hr. og fru Middelmands børn på *college*. Og så selvfølgelig aktieoptionerne – deltagelse i det store børslotteri. Det er denne såkaldte middelklasse, som benytter sin stemme-

ret, og som begge de amerikanske partier bejler til.

Men denne middelklasse er altså – i den kapitalistiske virkeligheds verden – sat på skrump. De privilegier, som imperialismen har afkastet, skæres bort. Den amerikanske middelklasse frygter med rette for sin fremtid. I Tyskland efter 1. verdenskrig med efterkrigsdepression og økonomisk kollaps i 20'erne var det netop en sådan 'middelklasse', Hitler søgte som social basis for sit naziparti. For denne proletariseringssproces skaber ikke bare arbejdere, som søger mod socialismen, men også desperation med tilbøjelighed for støtte til nogen militær aggression.

Det sociale lag i USA og andre lande, som betegnes som middelklassen, omfatter altså det traditionelle småborgerskab, men også de småborgerlige mellemlag i de private virksomheder og offentligt ansatte samt arbejderaristokratiet, det øverste lag i arbejderklassen (som eksisterer i alle imperialistiske lande), som bestikkes til at støtte imperialismen med krummer fra dens profitter.

Såkaldt 'progressiv' amerikansk politik har bestået i at ville udvide 'middelklassens' privilegier til at omfatte hele den amerikanske befolkning – indbefattet de ufaglærte lavtlønsarbejdere, det store flertal af afro-amerikanere, latino'er osv.

Men – som Sanders' tal og kendsgerninger afslører – det er en umulig ambition. Det USA, som har opkastet sig som *rollemodel* for den øvrige verden, er én stor fiasko med hensyn til at sikre flertallet af sine borgere reel velfærd: Reallønningerne er faldet, arbejdstiden forlænget. Det er ikke den amerikanske underklasse, der hæves op til middelklassen. Middelklassen synker ned i den store masse af lavtlønsarbejdere – som må sætte deres fremtidshåb til et andet økonomisk og socialt system.

Nøjagtig den samme sociale proces foregår i alle de imperialistiske lande – Danmark indbefattet. USA er bare først og synligst.

Falske beskyldninger mod uafhængigt nyhedsbureau

Det skulle være ganske vist: Danmark er blevet hjemsted for en colombiansk 'terrorcelle' med den 80-årige modstandsmand og æresmedlem af det danske journalistforbund Leif Larsen som præsident!

Sådan galopperede den seneste 'terrorsensation' ud i det danske land, spredt af sensationsføgende journalister og reaktionære bladsmørere. Det drejede sig om et voldsomt angreb på det uafhængige colombianske nyhedsbureau ANNCOL, en af de vigtigste kilder til information om Colombia og Latinamerika i almindelighed, ikke mindst for de progressive internationale medier. Kommunistisk Politik/Netavisen har længe linket til ANNCOL's hjemmeside, som nu hostes af en dansk udbyder, hvilket i første omgang gav anledning til medieballaden.

ANNCOL beskyldes bl.a. i Berlingske Tidende for at være et terrorismedie. Historien viderebringer beskyldninger fra Colombias regering om, at ANNCOL er styret af den colombianske oprørsgruppe FARC. På den baggrund kræver regeringen ANNCOL's hjemmeside lukket.

Som gammel modstandsmand henviser Leif Larsen til, at modstandsfolkene under krigen af tyskere, myndigheder og medier beskyldtes for at være (og døm-

tes som) 'terrorister'. Leif Larsen er søn af den legendariske stifter af BOPA Eigil Larsen og leder af DmH – Dokumentationscenter mod Historieforsknings-

Internationalt Forum er rystede over beskyldningerne mod ANNCOL. Christine Lundgaard fra IF/Colombia-gruppen udtaler:

– ANNCOL er et uafhængigt nyhedsbureau og på ingen måde styret af FARC. ANNCOL er derimod et vigtigt redskab for mange oppositionsgrupper i Colombia, fordi det er et af de eneste tilbageværende sobre nyhedsmedier i Colombia, som ikke blot ensidigt viderebringer regeringens synspunkter.

Internationalt Forum ser angrebet på ANNCOL som et led i den colombianske regerings beskidte krig mod hele den demokratiske opposition i Colombia. Christine Lundgaard siger:

– Colombia er det land i verden, hvor flest journalister bliver slået ihjel af dødspatroljer. Der eksisterer ikke en fri presse i landet. ANNCOL er et af de få nyhedsbureauer, hvor organisationer og personer, der er kritiske over for

regeringen, kan komme til orde. Derfor ønsker regeringen bureauet lukket. Det er ikke nogen overraskelse, at regimet i Colombia nu også forsøger at slå ned på ANNCOL.

– Den oppiskede stemning, som de nye internationale terrorlove skaber, gør, at medier og regeringer er hurtige til at stemple kritiske røster som terrorister – også selv om det er helt udokumenteret, siger Christine Lundgaard.

Christine fortsætter:

– ANNCOL ser det som sin opgave at gøre det muligt for befolkningen i Colombia og resten af verden at få informationer fra oppositionen i Colombia. Det gælder både den væbnede og den civile opposition, såsom fagforeninger og studenterorganisationer. At ANNCOL viderebringer FARC's kommunikéer, betyder ikke, at ANNCOL er styret af FARC.

FARC er den største befrielsesorganisation i Colombia, som i årtier har ført kamp mod de hel- eller halvfascistiske amerikanskstøttede juntaer og militærregeringer i landet. USA, som aktivt deltager på regeringens side i kampen mod befrielsesbevægelserne, har bekvemt anbragt FARC på sin liste over 'terrororganisationer'. Siden har EU efter amerikansk pres også gjort det. FN kalder derimod ikke FARC for en terroristorganisation.

I går sagde Leif Larsen til Politiken:

- Jeg har altid været stærk tilhænger af, at man skal støtte den fattige verden, og i Colombia går det jo forfærdeligt til. Jeg synes ikke, at FARC er en terrororganisation, men en befrielsesbevægelse. De har fundet ud af, at jeg er æresmedlem i Dansk Journalistforbund og har spurgt mig, om jeg også vil være ærespræsident for det foretagende, og det vil jeg gerne.

I stedet for at afvise den colombianske regerings angreb har den danske regering givet PET besked om at kigge nærmere på ANNCOL's hjemmeside, www.anncol.com.

Det gør i forvejen tusinder, der søger pålidelig information om Colombia og Latinamerika.

Kordeggen

Anders Rasmussen, et lydigt redskab,
i præsten, Georg Bush hænder,
har strækt sin villighed
så langt, for at lyde sin herre, at han udgør
et formeligt redskab i dennes hænder, og
med præstens sans, form og figur,
- at omdanne degnen til en for enhver tid passende figur,
- endog en føjelig og bøjelig,
- Husnar.

Strøtanker uge 37

"Go'morgen Anne, det er Lene fra hjemmeplejen. Jeg er ovre hos dig om 10 minutter." "Hva' ska' jeg i dag?" "Du skal på dagcenter, så du må hellere stå op." "Nå, men så gør jeg det."

Mens jeg læser køresedlen igennem, hører jeg Karen: "Der er fire syge i dag, så I må hjælpe mig lidt med at få klaret morgenprogrammet. Resten fordeler vi til frokost." Jeg kigger på tiderne. 5 minutter mellem hvert besøg, jeg kan vist ikke hjælpe meget til med at klare formiddagen. Karens stemme trænger igennem overvejelserne: "Lene, du skal alligevel hen på Jernbanevej, kan du så ikke give fru Jensen støttestrømpe på, på vejen." Hurtigt overvejer jeg, om de andre besøg kan flyttes lidt, og svarer: "OK, det skal jeg nok klare." Imens nærmer tiden sig kl. 8, hvor de første besøg starter. Peter sidder uroligt og kigger på uret. Han ved, der er én, der venter på ham hver dag. Hjemmeplejen er omtrent hendes eneste kontakt til omverdenen. I 10 år har hun ligget bundet til sin seng, og den nærmeste familie bor på den anden side af jordkloden. Så det er forståeligt, at tiden betyder noget.

Efterhånden er dog alle de nødvendige besøg fordelt, mens nogen rengøringer er blevet udskudt til senere, så melder næste problem sig: Hvem har nøglen til fru Madsens lejlighed? Den er sporløst forsvundet. Heldigvis er der én, der kender en hjælpsom nabo, der har en ekstra-nøgle. Nogen stryger ud og tænder dagens første smøg, andre tager straks cyklen ... Dagen er i gang.

Jeg ringer på hos Anne, mens jeg genopfrisker gårdsdagen hos hende. "Nej, har du allerede fået tøj på? Hvor er det pænt. Du er jo stadig en flot dame." Imens kigger jeg ud på badeværelset og konstaterer, at sæben heller ikke har været i brug i dag. Jeg laver en tår kaffe, serverer en lille bid brød og morgenens pilleration og smører et par snit-ter til i eftermiddag, mens jeg vasker op og rydder tomme vandglas og fyldte askebægre af vejen. "Har du det godt?" spørger Anne, hver gang jeg kommer i nærheden. Der er fem minutter, til Anne bliver hentet. Jeg sætter mig ned tæt ved hende og ser hende ind i øjnene: "På torsdag laver vi et rigtig dejligt bad til dig." Hun ser bort "Nå, mon ikke den bil kommer nu?" Jeg opgiver for i dag. "Kan du have det rigtig godt, jeg glæder mig til at se dig i morgen." Jeg får et stort knus, og hun vinker til mig, mens jeg svinger mig på cyklen.

Så er der støttestrømperne. Jeg kender ikke damen, men hun er glad, fordi jeg kommer så tidligt, og kan forklare mig alt om, hvordan de skal tages på. Imens hører jeg om de sygdomme og behandlinger, hun har været igennem, og jeg spørger indimellem interesseret til forløbet. Så siger jeg, at hun er heldig, at hun alligevel har det så godt, og vejret er jo dejligt. "Kommer du igen næste gang?" spørger hun. "Det er jo ikke mig der bestemmer, så det kan jeg ikke love dig," svarer jeg og vinker, mens jeg venter på elevatoren. I elevatoren husker jeg creme på hænderne, for næste sted er der rengøring på programmet. På gaden møder jeg Søren.

En kort snak, bliver der tid til, lidt hyggesnak har vi alle brug for.

Helt ærligt, tænker jeg, da jeg ser stedet: Hvor er støvet? Med fire syge var der meget andet vigtigt, der trænger sig på. Under køkkenvasken står et omfattende batteri af rengøringsmidler. Nå, jeg korter det hele ned til det mindst mulige, men jeg må anstrenge mig for at finde et par støvfug, der kan sætte sig på kludene. Jeg forklarer, at der er en sengeliggende dame, der er blevet dårlig, så jeg bliver nødt til at bruge lidt ekstra tid dér. Hun virker forstående, men hun er nok lige så god som jeg til at tage den rigtige maske på. Jeg siger meget venligt farvel og undskylder, at jeg kun havde så kort tid. Tilbage på kontoret foreslår jeg, at der bliver foretaget en ny visitation af behovet for rengøring det sted.

Lidt mere tid til menneskelig kontakt ville måske opløse mange af de problemer vores klienter har. Det er i høj grad et politisk spørgsmål om, hvad og hvordan der visiteres tid til den enkelte. Det er mit indtryk, at det største problem for de fleste er at ingen gider dem eller rettere sagt, at for få har tid til at lytte.

GBe

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Oktober Bogbutik Kbh.
holder flytteudsalg
- 50% på alle bøger -

Åbent ti-on-to-fr kl. 16-17.30
- sidste dag 19. september

Posesalg: en pose for 10 kr fredag den 19.

Willemoesgade 58 E, 2100 København Ø
35 43 49 50

Liberal ensretning

Monopolerne bliver forkælet. Det er ganske vist. Aktiekurserne er i forlængelse af Bushs erklæring i starten af maj om krigens ophør i Irak steget jævnt, men sikkert. USA's beherskelse af olie-felterne i verdens største olieregion har givet kapitalen fornyet håb om en opgangsperiode og forhøjede profitter. Efter flere års recession på grund af varernes afsætningsvanskeligheder håber aktionærerne igen på bedre tider. Under recessionen blev renten nedskrevet, som det eneste element kapitalen havde at gøre godt med i håb om lidt flere penge i forbrugernes lommer, hvilket deraf skulle lette firmaernes bugnende varelagre. Nu er de toneangivende centralbankchefer – med USA og EU i spidsen – enige om, at der i øjeblikket ikke er behov for yderligere nedsættelse. Det kan også dårligt lade sig gøre. Den japanske nationalbanks udlånsrente er 0,00!

Men krisen er ikke forbi. Opturen bygger på et luftkastel. Alle er enige om, at der ikke er det mindste, der indikerer, at forbrugerne har fået flere penge på lommen. Industrivirksomhederne konstaterer nøgternt, at der ikke er udsigt til ordrestigninger. Den amerikansk besatte og annekterede olie i Irak glider ikke smertefrit gennem rørene. Den irakiske modstandsbevægelse skaber vanskeligheder.

Monopolernes forvaltere af deres regimer – de respektive regeringer – adlyder deres krav om en politik, der fortsat forgylder deres indtjening. Derfor er den danske finanslov rettet mod det brede lag af befolkningen. Derfor er de kommunale budgetter vendt mod befolkningen. Det omfatter dagpenge-modtagerne og revalidender, der bliver skåret i ydelser. Det omhandler alle brugere af det såkaldt offentlige system, der betaler dobbelt for ydelserne.

Ministrene udskifter rask væk embedsmænd, der ikke er af nyliberalistisk observans. DR beskyldes igen for at være venstreorienteret! Alternative væresteder som Christiania, Ungdomshuset på Nørrebro o.l. skal lukkes. Danmarks krig og besættelse af Irak sammenlignes med modstandsbevægelsens kamp mod nazismens besættelse.

Tingene bliver vendt på hovedet og fordrejes. Løgnene vil ingen ende tage. Det danske tankepoliti kræver ensretning.

Faglig kommentar

Først over skatten, dernæst via brugerbetaling på snart sagt alt.

Trods skattestoppet suges der flere penge op af borgernes lommer. Det rammer bredt. Husejere er igen på retræte, tvangsauktioner er igen i drastisk vækst. De mange års indløsning af friværdierne, der holdt familiernes økonomi lige over vandspejlet, kommer nu retur i form af øget gældsætning og deraf større ydelser til kreditforeningsinstitutterne. Finansloven, kommunale budgetter, skattepolitikken etc. friholder storkapitalen. Der bliver ikke rørt ved Mærskgruppens fem topdirektører, der i gennemsnit årligt tjener 12,3 millioner kr. pr. snude.

Til en sådan politik behøves løgne og

ensretning. Til det brug benyttes spin-doktorer. Derfor nedlægges råd og nævn, der blot har givet et lidt mere nuanceret, måske socialdemokratisk lys på sagen. I stedet oprettes et Bjørn Lomborg-institut, der udgyder den ene uvidenskabelige rapport efter den anden. Det er afsløret, men han fortsætter – og får lov til det. Ministrene udskifter rask væk embedsmænd, der ikke er af nyliberalistisk observans. DR beskyldes igen for at være venstreorienteret! Alternative væresteder som Christiania, Ungdomshuset på Nørrebro o.l. skal lukkes. Danmarks krig og besættelse af Irak sammenlignes med modstandsbevægelsens kamp mod nazismens besættelse.

Tingene bliver vendt på hovedet og fordrejes. Løgnene vil ingen ende tage. Det danske tankepoliti kræver ensretning.

Det sidste skud på denne stamme er en ”uskyldig” inddragelse af portostøtte til blade, tidsskrifter og magasiner. Det handler ikke om at spare staten for lidt håndører. Det er reelt et ideologisk felttog mod den alternative presse til fordel for den liberale dagspresse.

Men de kan ikke spærre vore tanker og frihedstrang inde. Op mod 20.000 mennesker deltog dybest set af samme årsag i solidaritetsdemonstrationen til Christianias bevarelse. Her markeredes den brede folkelige front mod krise, krig og reaktion. Heri ligger fremtiden. Den vil reaktionen komme til at mærke mere til. Med arbejderklassen i spidsen vil denne front i den sidste ende kuld-kaste dette undertrykkende, udemokratiske system, der bygger på de fås udbytning af de mange.

Der findes et alternativ: Socialismen er svaret.